

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

சிந்தனையும் பணியும்

1981 மே 22இல்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நினைவு முத்திரையை
இலங்கை அரசாங்கம் வெளியிட்டபோது நடத்தப்பட்ட கருத்தரங்கில்
வாசிக்கப்பெற்ற கட்டுரைகள்.

பதிப்பாசிரியர் :

பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா

ஞானப்பிரகாசர் நினைவு விழா அமைப்புக் குழு
யாழ்ப்பாணம்

1981

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்
நூல் நிலையம்
இப்புத்தகம் கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ள
திகதிக்கு முன்பாக திருப்பிக்
கொடுக்கப்படல் வேண்டும்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

சிந்தனையும் பணியும்

1981 மே 22இல்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நினைவு முத்திரையை
இலங்கை அரசாங்கம் வெளியிட்டபோது நடத்தப்பட்ட கருத்தரங்கில்
வாசிக்கப்பெற்ற கட்டுரைகள்.

பதிப்பாசிரியர் :

மேராசிரியர் கா. இந்திரபாலர்

ஞானப்பிரகாசர் நினைவு விழா அமைப்புக் குழு
யாழ்ப்பாணம்

1981

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சிந்தனையும் பணியும்

முதற் பதிப்பு: மே 1981

புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்

வெளியீடு:

ஞானப்பிரகாசர் நினைவு விழா

அமைப்புக் குழு, ஆயர் இல்லம்,

யாழ்ப்பாணம்.

The Thought and Work of Swami Gnanapragasar

A volume of papers read at the Seminar organised by the Swami Gnanapragasar Commemoration Organising Committee, Bishop's House, Jaffna at the Veerasingham Hall on the occasion of the release of the Commemorative Postage Stamp of Gnanapragasar, 22nd May 1981.

First Edition: May 1981

Editor: Prof. K. Indrapala.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. முன்னுரை
2. வரலாற்றாராய்ச்சித் துறையில் சுவாமி ஞானப்பிர
காசருடைய தொண்டு 1
3. மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் 9
4. ஈழத்திற் கத்தோலிக்கத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் 21
5. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் மொழியாய்வும் 27
6. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சீரிய சமயப்பணி 35

முன்னுரை

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மறைந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் அவருடைய சிந்தனை, எழுத்து, பணி ஆகியவற்றைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி இன்னும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் சுவாமிகளுடைய பிறந்த தின நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்பட்ட பொழுது அவருடைய பணியை மதிப்பிடுவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அந்நேரம் ஒரு கருத்தரங்கு நடைபெற்றிருந்தாலும், பொதுப்பட விஞ்ஞான ரீதியான, விரிவான மதிப்பீடு என்று இடம்பெறாது போயிற்று. கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளும் முழுமையாக அச்சிடப்படாதமை துரதிஷ்டமே. இதனால் சுவாமிகளுடைய பணியைப் போற்றிவந்த வட்டத்துக்குள் மட்டுமே அவரைப்பற்றிய பேச்சு அடங்கி வந்துள்ளது.

இந்நிலையில் சுவாமிகளுடைய நினைவாக அரசாங்கம் ஒரு தபால் முத்திரையை வெளியிட ஒழுங்கு செய்தமை மீண்டும் ஒரு மதிப்பீட்டுக்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்துள்ளது. இதனால், ஒரு சிறிய அளவிலாவது கருத்தரங்கு ஒன்றை நடத்தி, ஞானப்பிரகாசருடைய சிந்தனையையும் பணியையும் மதிப்பீடு செய்ய ஞானப்பிரகாசர் நினைவு முத்திரை வெளியீட்டு விழாக் குழுவினர் தீர்மானித்தனர். ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய முறையான, விஞ்ஞானரீதியான மதிப்பீடொன்று இடம்பெற வேண்டும் என ஆர்வங்கொண்ட இக்குழுவினர், அப்பொறுப்பினைப் பல்கலைக் கழகத்தினரிடம் ஒப்படைக்கத் தீர்மானித்து, என்னை உதவுமாறு அழைத்தனர். அவர்களுடைய சீரிய நோக்கத்தினால், பல வேலைகள் மத்தியிலும் இப்பொறுப்பை மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. வழமையாக நம்மவர் மறைந்த பெரியார்களைப் பற்றிய நினைவு மலர்களை வெளியிடும்போது, வெறும் புகழ்மாலைகள் மட்டுமே இடம்பெற வேண்டும் என விரும்புவதுண்டு. இதனால் பெருமளவு பணச் செலவில் வெளியிடப்படும் மலர்கள் பயனற்றவையாய் முடிவதுமுண்டு. அதற்கு மாறாக, ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய இம்மதிப்பீடு அறிஞருலகம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாய் அமைய வேண்டும் என விழாக்குழுவினர் விரும்பியதோடு, மதிப்பீடுகளை நூல்வடிவில் உடனே வெளியிடவும் ஆவன செய்தமை போற்றத்தக்க செயலே.

ஞானப்பிரகாசர்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மானிப்பாயில் 1875 ஓகஸ்ட் 30இல் இராசசிங்கம் சாமிநாதபிள்ளை என்ற ஆசிரியருக்கும் காடினர் சிற்றம்பலம் மகள் தங்கமுத்துவுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். தந்தையார் சைவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர். மானிப்பாயில் வேலக்கைப் பிள்ளையார் கோவிலின் முகாமையாளராகக் கூடக் கடமையாற்றினார் என அறிகின்றோம். ஆனால், தாயார் புரட்டஸ்தாந்தக் கிறிஸ்தவ குடும்பத்திற் பிறந்தவர். பிறந்தபோது ஞானப்பிரகாசருக்கு வைத்தியலிங்கம் என்ற பெயரே இடப்பட்டது. ஞானப்பிரகாசர் ஒருவயதுப் பிள்ளையாய் இருக்கும்போது தந்தையார் வாந்திபேதி நோயினால் அகால மரணமடைந்தமை அவர் சைவப் பின்னணியிலிருந்து விலகக் காரணமாயிருந்ததெனின், மூன்று வயதுப் பிள்ளையாய் இருந்த போது தாயார் அச்சவேலையைச் சேர்ந்த ஒரு கத்தோலிக்கரை

மணம் முடித்தமை அவர் கத்தோலிக்கராய் வாழ்ந்து, கத்தோலிக்கத்திருச்சபைக் (பணிபுரிய வழிவகுத்ததெனலாம். கத்தோலிக்கராக மாறிய போதுதான் அவருக்கு ஞானப்பிரகாசர் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது

முதலில் அச்சுவேலியில் சூசையப்பர் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயிலத்தொடங்கிய ஞானப்பிரகாசர் ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதன் பொருட்டுப் பதினொரு வயதளவில் மானிப்பாய் மெமோறியல் பாடசாலையிற் சேர்ந்தார். அதன்பின் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிழிற் கல்வி பயின்று, பதினேழா வது வயதுடன் பாடசாலைப் படிப்பை நிறுத்தி, ஒரு சில மாத காலம் நானு ஓயத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே தங்கியபின், 1893இல் இலங்கைப் புகையிரதத் திணைக் களத்தில் உத்தியோகம் பெற்றார். ஆனால், மூன்று ஆண்டுகளுள் அப்பதவியைக் கைவிட்டு, கத்தோலிக்கத் திருச்சபையிலே குருவாகச் சேர்ந்துகொள்ள நேரிட்டது.

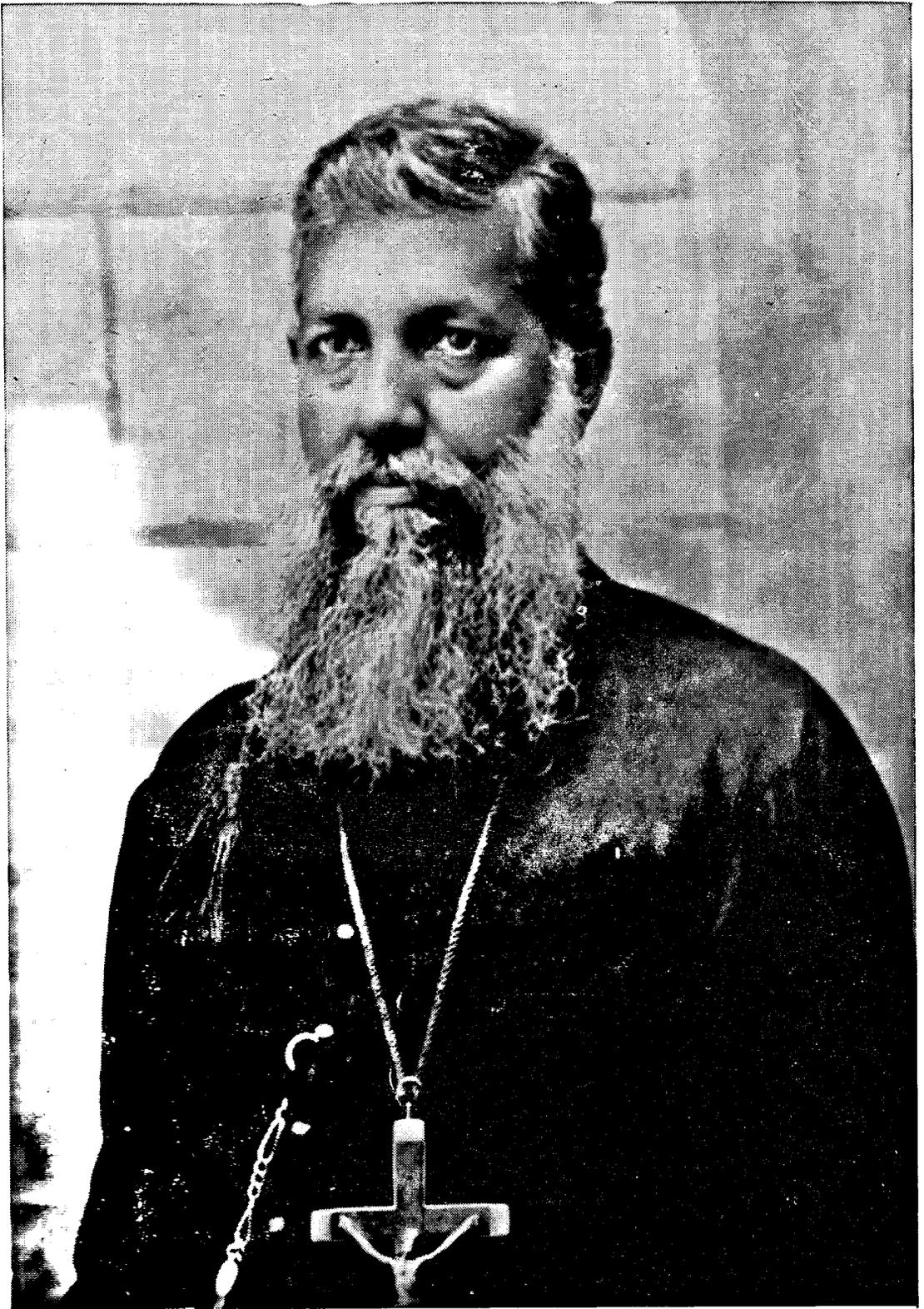
இளமைப் பருவத்திலே தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மொழிகளைக் கற்று, தமிழிசை, தமிழ் நாடகம், தமிழ்க் கவிதை ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஞானப்பிரகாசருக்குத் திருச்சபையின் குருப்பதவி ஒரு முழுமையான ஆராய்ச்சியறிஞராக மாறுவதற்கு வாய்ப்புக்களை அளித்தது. திருச்சபையிற் சேர்ந்திருக்காவிடின் ஞானப்பிரகாசரைப் பற்றி நாம் அறிந்திருக்க மாட்டோம் என்றே கூறலாம். 1901 இல் அவர் குருப்பட்டம் பெற்றார். அந்த ஆண்டு தொடர் ஏறக் குறைய அரை நூற்றாண்டுக்காலமாக ஆராய்ச்சி, மதம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் டூரணமாக உழைப்பதே அவருடைய பணி ஆகியது.

இலங்கையிலேயே முழுமையான பல்கலைக் கழகம் இல்லாத காலம் அது. அதிலும், சுவாமிகள் தேர்ந்தெடுத்த துறைகளாகிய தமிழர் வரலாறு, யாழ்ப்பாண வரலாறும் தொல்பொருளியலும், மொழியியல் ஆகிய துறைகள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்காத காலம் அது. இரண்டாவது மகாயுத்தத்தின் பின்னர்தான் நவீன மொழியியல் (Linguistics) துரித வளர்ச்சியடைந்து இன்றைய நிலையை எய்தியது. யாழ்ப்பாண வரலாறே பல்கலைக் கழகத்தினர் தொட்டுப்பாராத துறையாக அறுபதுகள் வரை அமைந்தது. இந்நிலையில் சுவாமிகள் இத்துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு, அவற்றில் முறையான பயிற்சி இல்லாத போதிலும் தானாக அத்துறை சார் நுட்பங்களைக் கற்றுத் தன்னாலான தொண்டினைச் செய்தமையே நாம் கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய விஷயமாகும். அவர்காலத்துப் பின்னணியிலும், அவருக்கிருந்த பயிற்சிப் பின்னணியிலும் வைத்தே சுவாமிகளுடைய பங்களிப்பை மதிப்பீடு செய்யவேண்டும். சுவாமிகள் காலத்திலிருந்து இத்துறைகளைப் பொறுத்தமட்டிலே நாம் எவ்வளவோ முன்னேறிச் சென்றுவிட்டோம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. சுவாமிகளுடைய அணுகுமுறைகளிலும் ஆராய்ச்சிமுறைகளிலும் குறைகள் இல்லை என வாதாட வேண்டியதில்லை; குறைகளை எடுத்து மிகைப்படுத்த வேண்டியதுமில்லை. அவருடைய தொண்டை குறைநிறைகளுடன் எடுத்து மதிப்பீடு செய்வதன் மூலமே சுவாமிகள் வளர்க்க முற்பட்ட துறைகளை நாம் மேலும் வளர்த்துச் செல்லலாம்.

இத்தகைய ஒரு மதிப்பீட்டையே நாம் இங்கு செய்ய முயன்றுள்ளோம். இதில் உதவ முன்வந்த திரு. க. அருமைநாயகம், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், வண. பி.தா கலாநிதி அந்தனி ஜோன் அழகரசன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

பதிப்பாசிரியர்

நல்லூர் அகம்வாழ்ந்த ஞானப்பிர காசரென
 எல்லோரும் ஏத்தும் எங்கள் பெருங்குருவை
 அறியாதார் இந்த அகிலத்தின் மீதில்லை
 அறிந்தோரும் அறியார் அவர்தம் அறிவெல்லை
 சத்திய நெறிகண்டு சன்மார்க்க வித்திட்டு
 முத்தி நகரின் முடிகண்ட மெய்ஞ்ஞானி
 பாரிற் பயிலும் பன்மொழியும் ஆராய்ந்து
 வேரை அகழ்ந்து விதைகண்ட மாமேதை
 ஏழை எளிமவரும் இரந்துண்ணத் தாழ்ந்தவரும்
 ாழ ஒளியேற்றி வளர்த்த பொதுநிலவு
 மாதுறவு வேண்டாது மண்பொன்னைத் தீண்டாது
 மாதுறவு பூண்ட மனிதப் புனிதகுரு
 நாளும் நடமாடும் பல்கலைசேர் நற்கழகம்
 வாழுந் தலைமுறைக்கு வாய்த்தவொரு நூல்நிலையம்
 அறிஞர்குழு திரண்டு ஆராய்ந்த பொன்னேடு
 நெறியிற் பிறளாது நிமிர்ந்துயர்ந்த மேருமலை
 அன்றறிஞர் செருமனியோர் அகழ்ந்திழைத்தவைரமணி
 இன்றீழ முத்திரைக்கண் இலங்கியொளி காலுகின்றார்
 காலமாய் விட்டார் என்றுரைத்தல் கற்பனையே
 காலமதாய் மாறிவிட்டார் என்பதுதான் பேருண்மை.

தோற்றம்:
1875-08-30

மறைவு:
1947-01-22

வரலாற்றூராய்ச்சித் துறையில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய தொண்டு

— கதிரவேலு அருமைநாயகம் B. A (Hons) Cev
(சிரேஷ்ட வரிமதிப்பாளர்)

ஈழத்தில் பல்கலைக்கழகங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று விஞ்ஞான முறையிலான வரலாற்றூராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்படு முன்னர் சமூகவிஞ்ஞானத் துறையிலான ஆய்வுகளில் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டோர் அரசசேவையாளரும், அரச சேவையிலிருந்து இளைப்பாறியோரும், சமயத் தலைவர்களுமாவர். இவர்கள் தமது சேவைக்காலத்தின்போது கிடைத்த தகவல்கள், சேவையாற்றிய பிரதேசங்களில் சேகரித்த விடயங்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்றவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டனர். ஈழத்தின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றை அறிவதற்கு அக்கால அரசசேவையாளர்கள் எழுதிய பல குறிப்புகள் இன்று சிறந்தமூலாதாரங்களாக விளங்குகின்றன. இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் வண. பிதா. எஸ். ஜி. பெரேரா, போல். ஈ. ஈ. பிரிஸ், ஜே. பி. லூவிஸ் போன்றோர் சிறந்த ஆய்வு நூல்களை எழுதியோராவர். இவ்வாராய்ச்சியாளர்களின் வரிசையில் வைத்தெண்ணக்கூடிய தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களில் முதலியார் இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் போன்றோர் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள். இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்டவொரு துறையில் விசேட சித்தி பெற்று அத்துறையிலேயே தமது ஆய்வுகளையும் நடத்துகின்றனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் பல்துறையிலும் ஈடுபட்டவர்கள். பன்மொழித்தேர்ச்சி படைத்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி, தொல்-பொருளியல், கத்தோ

லிக்கச் சமய வரலாறு, தமிழர் வரலாறு, சமய வரலாறு; தத்துவம் போன்ற துறைகளில் ஈடுபட்டவர். பல்துறைப்பயிற்சி அவரது ஆராய்ச்சிகளுக்கு மெருகூட்டியது,

கத்தோலிக்கச் சமய வரலாறு

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் முழுநேர ஊழியர். எனவே அத்துறை ஆராய்ச்சியில் அவர் ஈடுபட்டது இயல்பானதே; அத்துடன் சமய ஞானி என்ற வகையிலும், சமயத்தைப் பரப்புவதைத் தமது வாழ்க்கைக்குறிக்கோளாகக் கொண்டவரென்பதாலும் கத்தோலிக்கச் சமய விடயங்களில் பாரபட்சமாகவிருப்பார் என்பது எதிர் பார்க்கப்பட்டவொன்றாகும். ஆனால் வரலாற்றுகிரியன் என்ற நிலையிலிருந்து கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினது வரலாற்றை எழுதியபொழுதும், விமர்சித்து விளக்கம் கொடுத்தஞான்றும் உண்மை விசுவாசி போன்று வரலாற்றிற்கு விசுவாசமாக நடந்துள்ளார். உண்மை வரலாற்றுகிரியன் தனது கைவசமிருக்கும் மூலாதாரங்களால் கட்டுண்டவன். எனவே முடிபுகள் தவறையின் மூலாதாரங்கள் நிறைவு பெறாதனவாகவிருத்தல் வேண்டும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்றுப்படையுட்புகளில் மிகவும் முக்கிரமான பெருநூல் *A history of the Catholic Church in Ceylon, I, Period of beginnings 1505-1602 (1924)* என்பதாகும். போர்த்துக்கேயர் கால அரசியல், சமய வரலாற்றிற்குப் பேராதரவாக விளங்கும் இந்நூல் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்றெழுதும் திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். பகுதிபகுதியாக ஆனால் விரிவாகப் போர்த்துக்கேயர் கால வரலாற்றை ஆராயும் இன்றைய எழுத்தாளர்கள் கூட இந்நூல்

பற்றி நல்லபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அக்காலத்தில் எளிதாக யாவருக்கும் கிடைக்காத திருச்சபை ஆவணங்களையும் ஏனைய நூல்களையும் துணையாகக்கொண்டு இந்நூலை எழுதினாலும் தமது நூல் பூரணத்துவம் பெற மாட்டாதென்பதை உண்மையான வரலாற்றுகிரியனுக்குரிய பண்புடன் மிகவும் அடக்கமாக ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். இந்நூலுக்கு அளித்த முகவுரையில் இதனை வலியுறுத்தியுள்ளார். "இலங்கைத் திருச்சபையினது நான்கு நூற்றுண்டுக்கால வரலாற்றைச் செம்மையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதற்கு எம்மிடம் ஏற்கனவே இருக்கும் ஆதாரங்கள் மிகவும் சொற்பமாகும். விடயத்தைப் பாரபட்சமின்றி நீதியான முறையில் ஆராய வேண்டின் விஸ்பனிலும் நியோ ஜெனெய்ரேவிலு முள்ள துருப்பிடித்த சுவடிக் கூடங்களைக் குடைந்து, இலங்கையில் வெவ்வேறு காலங்களில் தொண்டாற்றிய சமயப் பிரிவுகளினது ஆண்டறிக்கைகளையும் கடித்தத் தொடர்புகளையும் துளாவிப் பார்த்தல் வேண்டும். மேலும் திருச்சபை துன்புறுத்தப்பட்ட காலம்பற்றிப் புறவெளிச்சமுட்டுவதற்காகக் கொழும்பிலும் அம்ஸ்டரடாமிலும் உள்ள பெரும் ஆவணத் தொகுதிகளைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்." இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது மேற்போந்த கருத்துக்கமைய இம்மியளவும் தவறாது தமது ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டது போல் அவர் ஆய்ந்த காலப்பகுதியினைப் பற்றி விரிவாக ஆராயின் தகுதி வாய்ந்த ஆராய்ச்சியாளரொருவரது வாழ்நாள் முழுவதும் செலவிட நேரிடும். தமது முடிபுகளைப் பிறர்மீது திணிக்காது அவைகள் மேலும் ஆராய்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் தடயங்களாக விளங்க வேண்டுமென விரும்பினார். எனவே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்று முடிபுகளை விமர்சிக்கும் ஆய்வாளர்கள் அவரது மேற்போந்த கருத்தினை மனங்கொளல் வேண்டும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்று நடுநிலைமைக்கும், வரலாற்று

மனப்பான்மைக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக மீளிர்வது அவர் கத்தோலிக்க சமய மதமாற்றங்கள் பற்றி எழுதிய விமர்சனங்களாகும். கத்தோலிக்க மதமாற்றம் மக்களை நேரடியாகத் துன்புறுத்திச் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்நோக்குடனேயே இந்து பௌத்தஆலயங்கள் தரை மட்டமாக்கப்பட்டன என்ற பிரசாரக் கருத்தைத் தெரிவித்த ஆங்கிலேய எழுத்தாளர்களான எம்ர்சன் ரெனண்ட் போன்றோரை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கண்டித்துள்ளார். ரெனெண்ட் போன்றோரைப் பின்பற்றிக் குருட்டுத்தனமாக எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையையும் அதே வகையில் கண்டித்துள்ளார். சமய மாற்றத்தையும், அதைச் செய்வதற்குக் கையாண்ட உத்திகளையும் வரலாற்றுப் போக்குடன் நோக்கிப் பாரபட்சமற்ற முடிபுகளுக்கு வரவேண்டும்; கத்தோலிக்கச் சமய மாற்றம் வலுக்கட்டாயத்தின் பேரில் நடைபெறவில்லை; மூன்று பிரிவினராகச் சமய ஊழியம் செய்த குருமாரது உபதேசம் மூலமும் அரசாங்கம் அளித்த சலுகைகள் மூலமும் ஈட்டப்பெற்றது என்பது அவரது வாதமாகும். போர்த்துக்கேய அரசர்கள் தமது அதிகாரிகள் சமய மாற்றத்திற்கு ஒத்தாசை புரிய வேண்டுமென ஆணை பிறப்பித்தாலும் நடைமுறையிலது சாத்தியமாகவில்லை. நிர்வாகிகளுக்கும் சமயக் குருமாருக்குமிடையே முரண்பாடுகள் மலிந்து காணப்பட்டன. முன்னவரது கொடுமைகளே போர்த்துக்கேயர் இலங்கையை இழந்ததிற்குக் காரணமென்பார் குவெய்ரேஸ் பாதிரியார். இருப்பினும், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், போர்த்துக்கேய அரசாங்கம் புறசமயிகளுக்கெதிராகக் கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களுக்கு அளித்த வரிச்சலுகை, முன்னுரிமை, பதவி உயர்வு, கௌரவப் பட்டங்கள், சன்மானங்கள் போன்றவை துன்புறுத்தலுக்குச் சமானமானவை என்பதை மறுக்க முடியாதென்

றும் அவை கொடுமையானதும் மனிதாபிமானமற்ற செயலென்பதையும் துணி கரமாகக் கூறியுள்ளார். உலக வரலாற்றை நன்கு படித்தறிந்தோர் உணர வேண்டிய நிகழ்ச்சிகளும் உள. இந்து பௌத்த ஆலயங்கள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டதும், அச்சமயங்களின் குருமார்கள் துரத்தப்பட்டமையும் திட்டமிட்ட செயல்களால்; அவைகள் போர்க்காலங்களில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள். பெரெண்டிக் (வயிரவ)கோவில், முன்னேஸ்வரம், தேவேந்திரமுனை விஷ்ணு ஆலயம் போன்றவை மாயாதுன்னையையும், அவன் மகனை முதலாம் இராசசிங்கனையும் வெற்றி கொள்ளமுடியாத காலகட்டத்தில் மக்கள் மத்தியில் கிளியூட்டுவதற்காவும் இச்சிங்கள மன்னர்களைப் பணியச் செய்வதற்காவும் தரைமட்டமாக்கப்பட்டவைகளாகும். உலகில் பெரும் போர்கள் நடைபெற்ற போதெல்லாம் இவ்வொழுக்கமே கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. சகோதர சமயங்களைச் சார்ந்த புத்த சைவ ஆலயங்களை போர்க்காலங்களில் இத்தகைய கதிக்குள்ளாயின வென்பதை எடுத்து விளக்கினார்.

கத்தோலிக்க சமயப் பரம்பலும் போர்த்துக்கேயரது அரசியல் செல்வாக்கின் முன்னேற்றமும் ஒன்றையொன்று தாங்கிச் சென்றதால் அரசியல் வரலாறும் இந்நூலில் கணிசமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

Catholicism in Jaffna (1926) என்ற கைநூல் சத்தியவேத பாதுகாவலனின் ஆங்கிலப் பிரசுரத்தில் வெளிவந்த கட்டுரையின் மறு பிரசுரமாகும். கத்தோலிக்க சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் புகுத்தப்பட்ட காலம் தொடக்கம் 1923 வரையிலான காலப்பகுதிபற்றி மேலோட்டமாகக் கூறும் இந்நூல் சில புள்ளி விபரங்களையும் வண. பொன்ஜீன் போன்றோரது சேவைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது.

XXV years of Catholic Progress--The Diocese of Jaffna Under the Episcopate of Henry Joulain என்ற நூல் யாழ்ப்பாணத் திருச்சபையின் பெரும்பாகத்துள் அடங்கும், சிறுதிருச்சபைகள் முதல் பெரியவை வரையிலான விபரங்களுக்கு உபயோகமானது. சாதியடிப்படையில் நிறுவப்பெற்ற திருச்சபைகள் பற்றியும், சாதிக்கலவரங்களின் போது ஏற்பட்ட சமய மாற்றங்களும் இதனுள் அடங்கும்.

இங்கு குறிப்பிட்ட நூல்களைத்தவிர யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதியில் கத்தோலிக்க சமயம் பற்றிக் காணப்படும் விடயங்களை சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே கொடுத்துவியிருக்க வேண்டும். சத்தியவேத பாதுகாவலனிலிருந்து எடுத்தாளப் பெற்ற மேற்கோள்கள் சமய வரலாற்றை விளக்க உதவுகின்றன.

கத்தோலிக்க சமய வரலாறு இந்நாட்டின் தற்கால வரலாற்றிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத பிரதான அம்சமாகும். அதை முறைப்படி அறிந்து கொள்வதற்கு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆற்றிய தொண்டு கணிசமானது.

யாழ்ப்பாண வரலாறு

ஈழத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களினது தொடர்ச்சியான வரலாறு இதுவரை எழுதப்படவில்லை. இதனை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை அண்மைக்காலம் வரை சிலரேயுணர்ந்திருந்தனர். போதிய வரலாற்று மனப்பான்மை இல்லாத காரணத்தினால் இச்சமூகம் சில வேளைகளில் தனது இலக்கைத் தவறவிட்டு விட்டதோவென்ற ஐயப்படும் தோன்றாமலில்லை. வரலாறும் அதுபற்றிய விமர்சனமும் ஒரு சமூகத்தைச் சரியான வழியிலிட்டுச் செல்வதற்கு மிக அவசியமாகும். எனினும் ஈழத்தமிழ் மக்களிடையே, குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களிடையே பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை பழைய

வரலாற்று மரபுகளைத் தொகுக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றிய உணர்வு இருக்கவில்லை. இந்நூற்றாண்டு முதல் எழுதப் பெற்ற மரபுவழிவந்த கதைகளே அண்மைக்காலம் வரை யாழ்ப்பாண வரலாற்றைக் கொள்ளப்பட்டது. வையாபாடல், கைலாயமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை போன்ற நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்நூற்றாண்டின் முதன்முன்று தசாப்தங்களில் வரலாற்று நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அந்நூல்களில் முக்கியமானவைகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கொள்ளலாம். ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் (1912) க.வேலுப்பிள்ளை எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி (1918) முதலியார் செ.இராசநாயகம் எழுதிய *Ancient Jaffna* (1926) சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம். இந்நூல்களில் தர்க்கரீதியாகவும் விஞ்ஞான ரீதியாகவும் எழுதப்பட்ட நூல் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் என்பது அறிஞர்களின் துணிபு. யாழ்ப்பாண வரலாற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனத்தின் துணிபுகளைப் பலவிடங்களில் மேற்கோள் காட்டித் தமது கருத்துக்களை நிலைநாட்டியுள்ளனர். யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனத்தைத் தவிர ஆங்கிலத்தில் Sources for the study of the history of Jaffna; The forgotten Coinage of the Kings of Jaffna போன்ற பயன்தரு கட்டுரைகளையும், *The Kings of Jaffna during the Portuguese period of Ceylon History* (1920) என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். இந்நூல்களும் கட்டுரைகளும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் ஆதிக்கால தற்கால வரலாறுகளை அறிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தக் கூடியன. இந்நூல்களில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறிய கருத்துக்களும் துணிபுகளும் யாவும் இன்றைய ஆய்வாளர்க

ளான பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா, கலாநிதி சி.பத்மநாதன் போன்றோரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. உதாரணமாக:

- (1) யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டது.
- (2) யாழ்ப்பாணத் தனியரசைத் தோற்றுவித்தவன் சிறிநாகன் என்பவன். அவன் தமிழன்.
- (3) யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கிய சிங்கை நகர் வல்லிபுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ளது.
- (4) யாழ்ப்பாணம் என்பது யாப்பாப் பட்டுண என்ற சிங்கைச் சொல்லின் திரிபு.

போதிய சான்றுகளுடன் மேற்கூறப்பட்ட கருத்துகள் இன்று நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே ஏற்பட்டதென பேராசிரியர் இந்திரபாலாவும் கலாநிதி பத்மநாதனும் கூறியுள்ளனர். சிங்கைநகர் நல்லூர் போன்று இன்றைய யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குள்ளடங்கியபகுதியாகவிருக்கவேண்டுமெனவும் யாப்பாப் பட்டுண என்பதற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் தொடர்பில்லையெனவும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். எனினும் யாழ்ப்பாண மன்னர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் நாணயங்களில் சேது நந்தி பிறை பொறிக்கப்பட்டமையை அடையாளங்கண்டு கொள்ளல்; பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்பது யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் சிம்மாசனப் பெயர்கள் என்ற கருத்தை நிலைநாட்டியமை; ஈழம், இலங்கை என்ற பெயர்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பெயர்கள் என்ற துணிபு, போன்றவற்றை இன்றைய ஆய்வாளரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி க. வேலுப்பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்டது என்ற கருத்து பொதுவாக நிலவினாலும் இந்நூலின் முதற்பகுதி, குறிப்பாக ஒல்லாந்தர் காலம் வரையிலான பகுதி சுவாமி ஞானப்பிரகாசரால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்; அல்லது அவர் மேற்பார்வையின் கீழ் வேலுப்பிள்ளை போதகரால் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இந்நூலில் சில குறிப்புகள் “ச.ஞா” வால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அத்துடன் சத்தியவேத பாதுகாவலனிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் ஏராளமாகவிருக்கின்றன. இவைகள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது பங்களிப்புகளாகவிருக்க வேண்டும். அத்துடன் நூலாசிரியரான க.வேலுப்பிள்ளை அவர்களே நூல்முடிவில் “இது வண. சா. ஞானப்பிரகாசர் (O.M.I.) கனம் C.D. வேலுப்பிள்ளை (போதகர்) மெஸ் ச. குமார சுவாமி (கிளாக்கு) என்பவர்களின் பேருதவி கொண்டு” தனது பெயரால் இயற்றப்பெற்றதெனவும், முகவுரையில் நாம் விசேட உதவி பெற்றவருள் சிறு பராயந்தொட்டு எமது நேசத்தைப் பெரிதுமுவந்து பாராட்டி வந்த, வருகின்ற வண. சா. ஞானப்பிரகாசர் O.M.I. அவர்களே தலையாயினர். இப்புத்தகத்துக்காய் அவர் எமக்குச் செய்த உதவியும், எடுத்துக் கொண்ட பிரயாசையுமே, எம்மை அவருக்கு எஞ்ஞான்றும் கடமைப்படுத்தும்.” எனக் கூறுகின்றார். இவை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எவ்வளவு தூரம் ஏனையோரையும் வரலாற்றுத்துறையில் ஈடுபடத் தூண்டினார் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 1621 இல் வீழ்ச்சியுற்ற பின்னர் வன்னிப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த வன்னியர்கள் போர்த்துகேயருக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் தொந்தரவு கொடுத்தனர். தமிழர் வரலாறு நிறைவு பெறவேண்டுமாயின் வன்னியர் வரலாறு விரிவாகப்படித்தல் வேண்டும். இவ்வரலாறு இன்று பலரின் ஆய்வு விடயமாக

மாறியுள்ளது. இவர்களுக்கும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். **Nalla Mappana Vanniyan and the Grant of a Mudaliyarship** என்ற கட்டுரைவன்னியர் வரலாற்றிற்கு இன்றியமையாத மூலாதாரமாகும். தமிழில் காணப்படும் இவ்வோலையை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமது குறிப்புகளுடன் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வன்னிப் பிரதேசங்களில் நிலவிய நீதி நிர்வாகமுறை என்பன பற்றியும் வன்னி முதலிமாருக்குக் கிடைத்த சிறப்புரிமை, அதிகாரம், என்பன பற்றியும் இதன் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

சமூக வரலாறு (பொது)

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்று ஆய்வுகளை மதிப்பீடு செய்யும் பேராசிரியர்களும் ஏனையோரும் தத்தமது ஆய்வுகளுக்கு எவ்வளவுதூரம் அவரது ஆய்வுகள் முன்னோடியாக விளங்கின என்பதிலேயே இதுவரை கவனஞ் செலுத்தியுள்ளார். இது வரலாறு தொடர்ச்சியாக எழுதப்படாததினால் ஏற்பட்ட விளைவாகும். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆய்வுகளைத் தொகுத்து நோக்கின்—தூய வரலாறு அல்லாதது என்ற பாகுபாடின்றி—அவரது வரலாற்றுப் பங்களிப்பு பரவலானது என்பது உணரப்படும். தமிழ்ச் சமூகத்தினரது பண்பாட்டின் சங்கங்களில் பெரும்பாலானவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் விடயங்களுக்கே தர்க்கரீதியான விளக்கம் கொடுக்க முற்பட்டாரெனின் மிகையாகாது. அரசியல் வரலாற்று மாத்திரமன்றி தமிழ்ச் சமூக, சமய, மொழி வரலாற்றினை யும் செம்மைப்படுத்தும் வகையில் இவரது ஆக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. அவர் காலத்தில் புகழ் பெற்ற அறிஞர்களது ஆய்வுகளைத்தாங்கி வெளிவந்த *Ceylon Antiquary and Literary Register, Journal of the Royal Asiatic Society (Ceylon Branch)* போன்ற சஞ்சிகைகளில் பல்வேறு விடயங்கள் சம்பந்தமாக அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், குறிப்பு

கள், விளக்கங்கள், திருத்தங்கள் அறிஞர்களால் வரவேற்கப்பட்டன.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கத்தோலிக்கராகவிருந்த போதும் தமிழரது ஆதிச்சமயக் கொள்கைகள் அனுஷ்டானங்கள் பற்றிய அறிவு படைத்தவர். இதனால் தமிழரல்லாதோரும் பிறரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களது சமூக சமய விடயங்கள் பற்றித் தவறான விளக்கம் கொடுக்க முனைந்த போதெல்லாம் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தவுஞ் செய்தார். தமிழரல்லாதோரை மாத்திரமன்றித் தமிழரையும் குழம்பவைத்த மிக முக்கியமான விடயம் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பாகும். யாழ்ப்பாணச் சமூக வரலாறு சாதிவரரென்றால் மிகையாகாது. நிலமானிய அடிப்படையில் வேளாளன் மேலோங்கியிருந்த வேளையில் தாழ்ந்த சாதியினர் மாத்திரமன்றி அவர் வணங்கிய தெய்வங்களும் சாதியடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. இஷ்ட தேவதை வழிபாடு, குல தெய்வ வழிபாடு முறைகளைக் கொண்டு ஒவ்வொரு சாதியும் வாழ்ந்த குறிச்சிகளை அடையாளங்கண்டு கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணம், வன்வி போன்ற பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களினது பொது வழிபாட்டு மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள் சடங்குகள் பற்றி ஏராளமான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியவர் ஜே.பி.லூவிஸ் என்பவராவார். அவரது கட்டுரைகள் பலமுறை சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது திருத்தங்களுக்குள்ளாகியது. எடுத்துக் காட்டாக யாழ்ப்பாண மாவட்ட மரபுகள் என்பதுபற்றி ஜே.பி.லூவிஸ் எழுதிய கட்டுரையொன்றை விமர்சித்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கண்ணகி வழிபாடு செட்டிய சமூகத்தினது பிரத்தியேக வழிபாடல்லவெனவும், யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணகி வழிபாடு தனக்காரக் குறிச்சி, முகமலை, புலோப்பனை தவிர அங்கணங்கடவை (மல்லாகம்) மாகியப்பட்டி, அச்செழு, கோப்பாய், மட்டுவில் (பண்டித்தலைச்சி அம்மன்) போன்ற இடங்களில்

நடைபெறுவதைச் சுட்டிக்காட்டினார். மேலும் நாச்சிமார் வழிபாடு பறையருக்கு மாத்திரம் உரித்தானதல்ல; யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் பெரிய நாச்சிமார் கோவில் (வண்ணார் பண்ணை) உயர்சாதியினருக்குச் சொந்தமானதென்றும் குறிப்பிட்டார். தவிர பறையர் மத்தியில் வல்லியக்கன் என்ற தெய்வத்திற்கே முதலிடமுண்டென்றும் அதற்குரிய கோவில்களையும் (அதே சந்தர்ப்பத்தில் பறையர் செறிந்து வாழும் கிராமங்களையும்) கிராமியப் பாடலொன்றின் மூலம் தெளிவுபடுத்தினார்:

கன்னோபுரம் நின்று அந்நாள் நடந்து
சுருதரிய ஏழாலை அதில் மீதுறைந்து
புன்னலைக் கட்டுவன் அச் செனக் கொப்
பாய்
புத்தூர் வறுத்தலைவிளான் பனையிரண்
டும்
மன்னார் சுளிபுரம் சங்காளை தோல்வரம்
மற்றுமுன் தேசங்களிலெல்லாமுறைந்து.
சுன்னாகம் வாழ்வரு வல்லியக்கரசனை
தொழுவோர்கள் பலவினை தொலைந்து
போமே

வடமாகாணக் கிராமியக் கதை என்ற கட்டுரையொன்றில் எவ்வாறு இஷ்ட தேவதைகள் சில சாதியினரது குல தெய்வங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன என்ற விபரத்தைக் கூறுகின்றார். உதாரணம் அண்ணமார்—பள்ளர்; ஐயனார்—கோவியர்; பெரியதம்பிரான் — வண்ணார் இவைகளுக்குப் புறநடையுமுண்டு.

மேற்கூறப்பட்ட ஆக்கங்களைத்தவிர தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும், சமயமும் (1920) தமிழரின் ஆதியிருப்பிடமும் பழஞ்சீர்திருத்தமும் போன்ற நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். முன்னையதில் பழந்தமிழரது சமூக நிலை, சமய நிலை ஆகியவற்றைப் பற்றியும் பின்னையதில் தமிழரின் தோற்றம் பற்றியும், விபரிக்கின்றார். தமிழரின் ஆதி இருப்பிடம் மத்தியதரைக் கடற் பிரதேசமென்ற கொள்கையை

நாட்ட முயலும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் இந்நூலில் தமிழர் தோற்றம் பற்றிய பழைய கொள்கைகள் பலவற்றை ஆராய்ந்துள்ளார். லெழரியாக் கண்டக் கொள்கை மங்கோலிய, ஆஸ்திரேலிய பழங்குடிக் கொள்கை போன்றவற்றை ஆய்ந்து நிராகரித்துள்ளார். முன்னைய நூல் சத்திய வேத பாதுகாவலனிலும் பின்னையது செந்தமிழ் இதழ்களில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்புக்களாகும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்றுத் தமிழ் நடை பற்றி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகச் சமஸ்கிருதப் பீடத் தலைவர் திரு. வி. சிவசாமி பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "தமிழ் மொழி தக்க இடத்தினைப் பாடத்திட்டத்திலோ, சமூகத்திலோ பெற்றிராத காலத்திலே சுவாமிகள் தமது தாய் மொழியிலே தமது ஆய்வுகளை எழுதியமை குறிப்பிடற்பாலது. இன்று தென்னிந்தியத் தமிழரிலும் பார்க்க ஈழத்துத் தமிழர் ஒருவகையிலே பெருமைப் படத்தக்கவர்கள். ஆரம்பக்கல்வி தொடக்கம் பல்கலைக்கழகக் கல்வி - ஆராய்ச்சிக்கல்வி வரை தமிழ் போதனை மொழியாக எமது நாட்டிலே விளங்குகிறது. இவ்வகையில் எமது முயற்சிகளின் வெற்றிகள் எவ்வாறாயினும், அவை தென்னிந்தியத் தமிழருக்கும் வழிகாட்டியாகவே அமைந்துள்ளதெனலாம். இதற்கு முன்னோடியாகத் தனிப்பட்ட வகையிலே பெருந்தொண்டாற்றியவர் வரிசையிலே

ஞானப்பிரகாசர் பெருமிடம் வகிக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. அரசியல், சமூக, சமய வரலாறு பற்றிய நுண்ணிய ஆய்வுகளைத் தர்க்கரீதியாகத் தமிழில் எழுதிக்காட்டியுள்ளார். தமிழினை ஆராய்ச்சி மொழியாக நடைமுறையில் எடுத்துக்காட்டியவர்கள் வரிசையில் இவருக்குக் குறிப்பிடத்தக்க ஓரிடமுண்டு". தற்கால ஆய்வு முறைகள் நன்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் அவர் தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டாரெனினும் வரலாற்று ஆய்வுமுறைகளைப் பற்றி முறைப்படி பாடங்கேட்டவரல்லர். திராவிட மக்களின் பழம் பெருமைகளை வண. பி. தா. ஹெரஸ் போன்றோர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்தவர். தமிழர் பெருமைகளைத் தமிழருக்கும் ஏனையோருக்கும் எடுத்து விளக்க வேண்டிய நிலையிலேயே தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை இவ்வாய்வுகள் ஆரம்ப முயற்சிகளே; வழக்கள் இருப்பதில் வியப்பில்லை. ஈழத்தமிழர் வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தில் சமூகச் சேவைக்கெனத் தன்னை அர்ப்பணித்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய மதிப்பீடுகள் அவர்காலச் சூழ்நிலை, தேவைகள் என்பவற்றுடன் ஒப்பிட்டாராயப்படுதல் வேண்டும். ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் வரலாற்றுணர்வும், வரலாற்று விமர்சனத் துறையும் திருப்திகரமாக விருத்தியடையாத காலகட்டத்தில் அவராற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியும்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்

— பேராசிரியர் க. கைலாசபதி M. A., Ph. D. —

சீற்சில துறைகளிலே முன்னோடியாகவும், புதுநெறி காட்டியவராகவும் விளங்கியவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கட்டுரைகளும், நூல்களும் எழுதிய சுவாமிகள் பன்மொழிப் பண்டிதராகவும் இருந்தார் என்பது அனைவரும் நன்கறிந்ததே. மொழிநூல் ஆராய்ச்சியில் பெரும்புகழீட்டிய அவர் சுவீசேஷத்தொண்டிலும் தனிப்பெரும் தானத்தை வகித்தார். சில முக்கியமான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் ஆங்கில மொழியில் எழுதி வெளியிட்டாரெனினும் பெரும்பாலானவற்றைத் தமிழிலேயே எழுதினார். அவர் வாழ்ந்து செயற்பட்ட காலத்திலே ஆராய்ச்சி நெறிப்பட்ட சர்ச்சைகளும் வெளியீடுகளும் பெரும்பாலாக ஆங்கிலத்திலேயே இடம்பெறுவதுண்டு. சீரிய, கருத்தார்ந்த விஷயங்களைத் தமிழிலே எழுதி ஆய்வுகளின் கவனத்தைக் கவர்ந்த சிலருள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஒருவர்; சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். மேலூட்டு அறிஞர் வழிவந்த ஆதாரங்களையும் ஆய்வுமுறைகளையும் கையாண்ட அவர் தமிழ்க் கல்வியாளரின் பெருமதிப்பையும் பெற்றார். செந்தமிழ், இந்துசாதனம், கலாநிதி, ஞாயிறு முதலிய சஞ்சிகைகளிலும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய-திராவிட பாஷாவிருத்திச்சங்கம் முதலியவற்றிலும் அவரது கருத்துக்களுக்கு நிரம்பிய வரவேற்பிருந்தது. கத்தோலிக்கத் துறவியாயிருந்த விடத்தும் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடத்துத் தலைவர் ஞானப்பிரகாசரைக் கௌர

வித்து நூல்வெளியீட்டிற்குப் பொருளுதவியும் செய்தனர். (தமிழ்ச் சொற் பிறப்பாராய்ச்சி 1932, என்னும் நூல் “ஸ்ரீலலு” காசிவாசி ஸ்வாமிநாதஸ்வாமிகளது அருள்மேய பொருளுதவிகொண்டு அச்சேற்றப்பட்டது.”) இவற்றையெல்லாம் நோக்கும் பொழுது சுவாமிகளுக்கும் மரபுவழிவந்த தமிழ்க் கல்விக்குமிருந்த தொடர்பினைச் சிறிது ஆராய்வது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டிலும் குறிப்பாக இலங்கையிலும் நிலவிவந்த மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் செல்வாக்கு எந்த அளவிற்குச் சுவாமிகளிடத்துக் காணப்படுகிறது என்பதையும் அதிலின்றும் அவர் எவ்வளவிற்கு வேறுபடுகின்றார் என்பதையும் கருக்கமாக எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ்க்கல்வி மரபு என்று நாம் பொதுவாகக் குறிப்பிடும்பொழுது இரு வகைகளையும் இரு காலகட்டங்களையும் சேர்த்தே குறிப்பிடுகின்றோம். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களில் கல்வித்துறையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஏறத்தாழ ஈராயிரம் வருடங்களாக உருவாகி வந்த இலக்கிய இலக்கணங்களையும் தருக்க சாத்திரத்தையும் குருகுலக் கல்வி மூலம் கற்றுவந்தமையே மரபுவழிக் கல்வியின் பிரதான இயல்பாக இருந்தது. இக்கல்வியோடு சைவசமய சாத்திரங்களையும் சிலர் கற்றுவந்தனர். பழைய நூல்களை மனனஞ்செய்து விளக்கம் கூறுவதே கல்விமுறையாக இருந்தது. புராணம்

களிற் கூறப்பட்ட செய்திகள் வரலாறுகக் கருதப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர் தமதாட்சியில் ஆங்கிலக் கல்வி முறையினை மெல்ல மெல்லப் புகுத்தினர். குருகுலக் கல்விக்குப் பதிலாகப் பள்ளிக்கூடங்களும், உயர்கல்லூரிகளும் நாளடைவில் பல்கலைக்கழகங்களும் கல்வி நிலையங்களாயின. தமிழிலக்கிய, இலக்கண சாத்திரக் கல்வியுடன் வேறுபாடங்களும் இன்றியமையாதனவாயின. சிறப்பாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியாளரிடையே இரு பெரும்பிரிவு காணக்கூடியதாயிருந்தது. ஆங்கிலக்கல்வியால் பாதிக்கப்படாமல்சிறிசில பிரபந்தங்களையும், புராணங்களையும், இலக்கணங்களையும் மாணுக்கருக்குக் கற்பித்ததோடு அவ்வப்போது தனிப்பாடல்களையும் இடைக்காலத்திலே பிரபலியம் பெற்றிருந்த பிரபந்தங்களையும் இயற்றிப் புலவர்களாகவும், கவிராயர்களாகவும் வித்துவான்களாகவும் இயற்றமிழ்ப் போதகாரியர்களாகவும் விளங்கினர் ஒரு பிரிவினர். திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை விசாகப்பெருமாள் ஐயர், மழவை மகாவிங்கஜயர், புரசை சபாபதி முதலியார், தண்டபாணி சுவாமிகள், இராமானுசகவிராயர், இருபாலை சேனாதிராய முதலியார், சங்கரபண்டிதர், நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவர் போன்றோரை இப்பிரிவின் பிரதிநிதிகளாகக் கொள்ளலாம்.

மரபுவழித் தமிழ்ப் புலமையோடு ஆங்கிலக்கல்வியறிவும் பெற்ற மையால், செய்யுளியற்றிக் காலந்தள்ளுவதைப் பெரிதாக மதிக்காமல் மொழி, சமூகம், சமயம் ஒழுக்கம் முதலியனபற்றி உரைநடையில் கட்டுரைகளும், நூல்களும் இயற்றுவதோடு புதுவதாகச் சிந்திக்கவும் தமிழ்மொழிக்கு அத்தியாவசியமாயுள்ள சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு அவற்றைப் பிரசாரஞ்செய்யவும் சிற்சில ஆராய்ச்சிகளை நிகழ்த்தவும் சிலர் தலைப்பட்டனர். வரலாறு, பூகோள

நூல், கணிதம், வானநூல், நிலநூல், மொழிநூல் முதலியவற்றின் தாக்கம் இவர்களிடத்தே காணப்பட்டது. மேலாண்டு ஆய்வுமுறைகள் இவர்களை வெவ்வேறு அளவிலும், வகையிலும் பாதித்தன. ஆறுமுகநாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஆர்ணல் சதாசிவம்பிள்ளை, பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், ஈக்காடு இரத்தினவேலுமுதலியார், ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, மு. இராகவஜயங்கார், கு. கதிரைவேற்பிள்ளை, திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை போன்றோரை இப்பிரிவின் பிரதிநிதிகளாகக் கொள்ளலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இவ்விரு பிரிவினரும் பொதுப்பண்புகள் பலவற்றைக் கொண்டிருந்தமையும் நினைந்துகொள்ள வேண்டியதே. ஒன்றையொன்று முற்றாக விலக்கும் பிரிவாக அவை அமைந்திருக்கவில்லை. உதாரணமாக ஆறுமுகநாவலர் இரு பிரிவிற் குள்ளும் அடங்கக் கூடியவராயிருந்தார். எனினும் காலப்போக்கில் ஆங்கிலக் கல்விமுறையின் செல்வாக்கும் பாதிப்பும் மிகுதியாக இரண்டாம்பிரிவினரின் மனப்பாங்கு, அணுகுமுறை, ஆக்கங்கள் என்பவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியை மாத்திரம் பெற்றிருந்தோர் பவணந்தியின் இலக்கணப்படி “முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றுவம்” என்னும் விதியை வழுவின்றி அனுசரித்தனர். ஆங்கிலக்கல்வியினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் முன்னோர் கூற்றுக்களையும், முடிபுகளையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தமது காலத்து அநுபவத்திற்கும், அறிவுநிலைக்கும் ஏற்ப அவற்றை விமர்சித்துக் கொள்ளத்தக்கவற்றை மட்டும் அங்கீகரித்தனர். உதாரணமாக, சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் வீரசோழியப் பதிப்புரையிலே அகத்தியமுனிவர்

பற்றிய பெளராணிகச் செய்திகள் சிலவற்றையும், திராவிட மாபாடிய சிலஞான சுவாமிகளின் இலக்கண முடிபுகள் சிலவற்றையும் திறனாய்ந்து மறுத்துரைத்தார். மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியை மாத்திரம் பெற்றிருந்த கோப்பாய்ச் சபாபதி நாவலர் தாமோதரம்பிள்ளையின் இவ்விமர்சன நோக்கினை வேதவழக்கொடு மாறுபட்ட தகாத செயலாகக் கண்டித்தார்.

இத்தகைய ஒரு பின்னணியிலேயே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் (1875-1947) கல்வித் தொடர்புகளையும் தனித்தன்மைகளையும் நாம் நோக்குதல் வேண்டும். பிற்காலத்திலே இலங்கையில் மட்டுமன்றி பிற நாடுகளிலும் அவர் பெயர் பரவியது. ஆயினும் அவரது இளமைக்காலம் யாழ்ப்பாணத்திலேயே கழிந்தமையால் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்பொழுது நிலவிய மரபுவழித் தமிழ்க்கல்விப் பின்னணியில் அவரை வைத்து ஆராய்தல் தவறாகாது. அது அவசியமுமாகும்.

மானிப்பாயில் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கல்விமேம்பாடும் வேளாண்மை நலமும் மிக்கிருந்த குடும்பச் சூழலிலே பிறந்தவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். புரட்டஸ் தாந்தமும் சைவமும் விரவிய குடும்பங்கள் மானிப்பாயில் வாழ்ந்தன. உதயதாரகை பத்திராதிபராயிருந்த ஆர்ணல் சதாசிவம் பிள்ளை (1820-1896) நாவலர் கோட்டம் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858-1917) ஆகிய இரு தமிழ் அறிஞரும் சுவாமிகளின் நெருங்கிய உறவினர்களாவர். சதாசிவம் பிள்ளை வட்டுக்கோட்டை செமினரி என வழங்கப்பெற்ற உயர்கல்வி நிலையத்திலே எட்டாண்டுகள் ஆங்கிலக்கல்வி பெற்றவரெனினும் இளமையிலும் பின்னரும் மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியையும் குறைவின்றிப் பெற்றவர். தமிழிலக்கண இலக்கியங்களிலும் புராண இதிகாசங்களிலும் நிரம்பிய புலமை வாய்க்கப் பெற்றிருந்தவரும் மாதகல் சிற்றம்பலப்புலவர் வழிவந்த இலக்கிய மரபைச் சேர்ந்தவருமாகிய க. சுப்புஜயிரி

டம் சதாசிவம்பிள்ளை வடமொழியையும் யாப்பிலக்கணத்தையும் சில புராணங்களையும் கற்றுத்தெளிந்தார். செமினரியிலே சண்முகச் சட்டம்பியார் என வழங்கப் பெற்ற க. சண்முகம் என்பவரிடம் தமிழ் கற்றார். சண்முகச்சட்டம்பியார் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரிடத்திலே பாடங்கேட்டவர். சேனாதிராய முதலியார் ஆறுமுகநாவலருக்கும் ஆசிரியர் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில் சதாசிவம் பிள்ளை அன்று பெற்றிருக்கக்கூடிய மிகச் சிறந்த ஆசான்களிடம் பயின்றார். முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையும் சுன்னாகம் முருகேசபண்டிதரிடம் பாடங்கேட்டவர். 'இலக்கணக் கொட்டர்' என்று அழைக்கப்பட்ட முருகேசர் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப்புலவர், நீர் வேலிச் சங்கர பண்டிதர் ஆகியோரிடம் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றவர். முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை நெவினஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை (1820-1889) அவர்களிடமும் படித்தவர்.

சதாசிவம்பிள்ளை, முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை ஆகியோருக்குக் காலத்தாற் சிறிது பிற்பட்டவரான ஞானப்பிரகாசர், அவர்களுக்குக் கிடைத்தது போன்ற மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பெறவில்லை. தாயாரின் மறுமணத்தையடுத்து அச்ச வேலிக்குச் சென்று கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவிக்கொண்ட ஞானப்பிரகாசர் சிறிய தந்தையாரான ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையிடம் கற்றிருக்கக்கூடிய சிற்சில நூல்களைத் தவிர, குறிப்பிடத்தக்கவாறு எவரிடமும் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார் எனக்கூறவியலாது. கத்தோலிக்க தமிழ் நாடகங்கள் பலவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்தும், ஜனரஞ்சகமான பாட்டுக்களை இயற்றியும், சன்மார்க்கபோதினி என்னும் பத்திரிகையை (1884-ம் வருடம் முதல்) நடத்தியும் எழுத்துலகில் நடமாடிவந்த தம்பிமுத்துப்பிள்ளைபால் ஞானப்பிரகாசருக்கு மட்டற்ற மதிப்பிருந்ததை நாம் அறிவோம்

“அவரைச் சிறிய தந்தையாரென்று அழைக்க அஞ்சுகிறேன்; என் குருநாதன் என்றால் அது எனக்கு உகப்பாயிருக்கும்” என்று ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சுவாமிகள் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் வியாகரணம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, உரிச்சொல் நிகண்டு முதலிய இலக்கண சம்பந்தமான நூல்களையும், இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றையும் தம்பி முத்துப்பிள்ளை பக்குவமாக வெளியிட்டவர் என்பது உண்மையே. ஆயினும் அகஸ்மாத்தாக அன்றி குரு முறையாகச் சிறியதாகப் பிளிடம் ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்க் கல்வியைப் பெற்றிருப்பார் என்று கூறுவதற்கில்லை. சிறுவயதிலேயே செய்யுள் இயற்றும் விருப்பத்தையும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தாராயினும் அவற்றை வளர்த்தாரல்லர்.

(ஆங்கிலத்தையும் பத்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் பாடமாகப் படித்தாரல்லர். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலேயே புகையிரதப் பருதி எழுதுவினைஞர் பரீட்சையில் தோற்றுவதற்காகக் கொழும்பு சென்றுவிட்டார். பின்னர் குருத்துவக் கல்வியின்போதே மீண்டும் ஆங்கிலத்தையும் அத்துடன் கிரேக்கம் இலத்தீன் முதலியவற்றையும் கற்றிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டையும் பாடங்களாக இளமையில் ஆழமாகக் கற்றார் எனக்கூறமுடியாது.)

தமிழ்மொழி, வரலாறு, பண்பாடு, சமயம் முதலிய துறைகளில் கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதிப்புகழ் பெற்ற சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, கரல். விசுவநாத பிள்ளை, வி. கனகசபைப்பிள்ளை, தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தா. செல்லப்பா பிள்ளை, சு. சிவபாதசுந்தரம் முதலியோர் பட்டதாரிகள். கலைமாணிப் பட்டத்துடன் சட்டமாணிப் பட்டமும் பெற்றவர்கள் தாமோதரம்பிள்ளை, செல்லப்பாபிள்ளை ஆகியோர். இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதினர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அத்தகைய பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் எவையும் பெற்றவரல்லர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்

தாமாகவே பலவற்றையும் கற்றுக்கொண்டவர். (அதனால் பாதகமான சில பண்புகள் விளைந்தன என்பதும் கருதத்தக்கது)

1901-ம் வருடம் மார்ச்சுமாதம் முதலாம் திகதி ஞானப்பிரகாசர் குருப்பட்டத்தைப் பெற்றார். அவ்வாண்டிலிருந்து அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்குச் சமயப்பணியே அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. செபநூல் களின் போதாமையையும் அத்தியாவசியத்தையும் அநுபவரீதியாகக் கண்டறிந்த சுவாமிகள் வரிசையாகப் பல சிறு நூல்களை வெளியிட்டார். மருத மடுத் திருப்பதி யாத்திரிகர் துணை என்பதே அவர் எழுதிய முதல் நூல். இக்காலத்திலே சைவ சமய சாஸ்திரங்களையும், புராணங்களையும் ஆராய்ந்தார் என்று ஊகிக்கலாம். வைணவப் பெளத்த, சமயங்களைப்பற்றியும் பலநூல்களைக் கற்று அறிந்துகொண்டார். சமஸ்கிருத அறிவையும் விருத்திசெய்து கொண்டிருந்தமையால் உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை முதலியவற்றையும் அம்மொழியிலே படித்தறியும் நிலையிலிருந்தார். இத்தகைய சூழலிலேயே சைவமும் மச்சமாமிசமும் (1912)என்னும் நூலின் முதற்படிவம் உருவாகியது. அதனைத்தொடர்ந்து சமய ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாகப் பல கட்டுரைகளை எழுதினார். பாதுகாவலன், இந்துசாதனம் முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கருத்துருவங்கள் தமிழிலும் வடமொழியிலும் இருந்த சமய நூல்களை அவர் ஆழமாகக் கற்றிருந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. சமய ஆராய்ச்சியும் நேர்மையும் என்னும் நூல் இவ்வாராய்ச்சியிற்பெற்ற அநுபவத்தின் விளைவே எனல் பொருந்தும். பல மொழிகளையும், பலதுறைப் பொருள்களையும் நூல்களின் துணைகொண்டு சுவாமிகள் கற்றமைக்குச் சான்றாகப் புத்தக வாசிப்புப் பற்றி 1904-ம் வருடம் அவர் எழுதிய கட்டுரையைக் குறிப்பிடலாம்.

“இத்தேசத்து வாசிபரிற் பலர் பள்ளிக் கூடம் விட்ட உடனே படிப்பெல்லாம்

முடிந்ததென்று எண்ணினாற்போல் ஏடுகள் புத்தகங்களைக் கட்டிப் பூச்சிகள் வாசிக்கும்படி வைத்துவிடுவது வழக்கம். 'வாலிபரே! உங்கள் படிப்பும் இதோடு முடிந்துவிட்டதென்று எண்ணுதிருங்கள். பள்ளிக்கூடம் விட்டபின்பு நீங்கள் வாசிக்கும் வாசிப்பினால்தான் அந்த விதை முளைத்து வளர்ந்து பூத்துக் காய்த்துக் கனியவேண்டும். ஆகையால் வாசிப்பைக் கை நெகிழாதிருங்கள்.'

சொன்னவாறே வாழ்ந்த அடிகளாரின் வாசஸ்தலத்திலே புத்தகங்கள் குவியலாகக் கிடக்கும் என்று அவரோடு பழகியவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து மெல்ல மெல்ல வெளிவரத்தொடங்கிய தமிழ் நூல்களை எல்லாம் ஒழுங்காக வாங்கி வைத்துப் படித்தார். நெடுஞ்சேநினை என்னும் நூலிலே சுவாரஸ்யமான சம்பவம் ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

'பண்டிதர் ஒருவர் சுவாமியாரிடம் வந்து, 'சுவாமி! நீங்கள் தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணத்தை யாரிடம் பாடங்கேட்டீர்கள்' என வினவினார். சுவாமியார் உடனே, 'இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் என்போரிடத்தில் கற்றேன்' என்று கூறிச்சிரித்தார். பண்டிதர்விழித்தார்.'

தாமாகவே பழந்தமிழ் இலக்கணங்களையும் இலக்கியங்களையும் கற்றுக் கொண்டார் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு குறிப்பாகும்.

தொடக்கத்திலே சமய சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளிலே தீவிரமாக அவர் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது சைவ, வைணவ நூல்களை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தார் என்பது காவலன் பத்திரிகையிலே கட்டுரைகளாக வந்து பின்னர் தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும் என்னும் தலைப்பில் 1920-ல் வெளிவந்த நூலின் மூலம் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. அவ்வாறே பிற்காலத்தில் செந்தமிழ்

என்னும் தென்னிந்திய சஞ்சிகையிலே அவர் எழுதிய தமிழரின் ஆதி இருப்பிடமும் பழஞ்சீர்திருத்தமும் என்னும் நூற்கட்டுரைகளும் அன்றாது பரந்த தமிழ் நூற்பயிற்சிக்கும் புலமைக்கும் சான்று பகருகின்றன. நூல்களாக வெளிவந்தவற்றை மாத்திரமன்றி சிற்சில இலக்கிய, வைத்திய சோதிட ஏட்டுப்பிரதிகளையும் சுவாமிகள் முயன்று படித்தறிந்தார் என்று கருத இடமுண்டு.

ஆயினும், தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சியிலே சுவாமிகள் மும்முரமாக ஈடுபடத் துவங்கியபின்னரே தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பேருக்கத்துடன் கற்றார் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. தேவையின் நிர்ப்பந்தம் ஒன்று உண்டன்றோ. தமது முப்பத்தைந்தாவது வயதிற்கும் நாற்பத்தைந்தாவது வயதிற்குமிடைப்பட்ட காலத்திலேயே பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைத் துறைபோகக் கற்றார் என்று ஊகித்தல் தவறாகாது. (1910-ம் வருடம் கு.கதிரவேற்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பேரகராதி மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் வெளியிடப்பெற்றது. புதிதாக வெளிவந்திருந்த அவ்வகராதியை இடைவிட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதே அவருடைய உள்ளத்தில் ஒரு கருத்து உதித்தது. தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு (1927) என்னும் நூலுக்கு சுவாமிகள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய முகவுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

".....Finding the New Tamil Dictionary of Mr. C. W. Katiravel Pillai handy, I began turning its pages at random, for the mere curiosity of seeing what treatment certain obscure words of classical Tamil had received in the magnum opus of a great scholar. Soon my attention was drawn to an important fact which had never struck me so forcibly before; namely that the entire vocabulary of our peculiarly symmetric language (with the exception of a handful of imitative words) falls into a

number of inter-related groups. Caldwell and others, indeed, had pointed out the fact with regard to a few scores of words; but I now began to see that this was the case with the whole vocabulary”.

இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றபொழுது சுவாமி களுக்கு வயது முப்பத்தைந்து. அவ்வேளை யிலிருந்தே பழந்தமிழ்ப் பணுவல்களை அதிகம் அதிகமாகக் கற்றார் எனலாம். சிவகாசி அருணாசலக் கவிராயர் செய்யுளில் இயற்றிய ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் என்னும் நூலுக்கு பண்டிதமணி சி.கணபதிப் பிள்ளை எழுதிய முன்னுரையிலே (1934) ஓரிடத்திற் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“அவர்கள் தமது இருபத்து மூன்று வய சினுள்ளே தமிழிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்கள், சமய நூல்கள், பன்னிரு சைவத்திரு முறை, புராணங்கள், தல மான்மியங்கள்ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் கற்று முடித்துக் கொண்டார்கள். இவ்வளவு நூல்களையும் இந்த வய சினுள்ளே எப்படிக்க் கற்று முடித்தார்கள் என்பது ஒரு கேள்வி. ஆனால் இவைகளை யெல்லாம் கற்றுணர்ந்தவர்களென்பது அவர்கள் முதலிற் செய்த பிரசங்கங்களாலும், செய்த நூல்களாலும், அச்சிட்ட நூல்களாலும் விளங்கும்.”

நூற்கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கும் இக்கூற்று ஏறத்தாழப் பொருந்தும் எனலாம். தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு என்னும் நூலால், அகநானூறு, அகப்பொருள் விளக்கம், கம்பராமாயணம், ஐங்குறுநூறு, கந்தரந்தாதி, கலித்தொகை, கல்லாடம், திருக்குறள், குறிஞ்சிப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், சிவஞான சித்தியார், சிவரகசியம், சீவகசிந்தாமணி, தணிகைப் புராணம், தாயுமான சுவாமி பாடல், தீனமால நூற்றைம்பது, திருக்கோவையார், திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், திருமுருகாற்றுப் படை, திருவாசகம், திருவிளையாடற் புராணம், சேந்தன்திவாகரம், நாலா

யிர திவ்விய பிரபந்தம், தேவாரத் திரட்டு, தொல்காப்பியம் (முழுவதும்), நற்றிணை, நூலடியார், நான்மணிக்கடிகை, நெடுநல் வாடை, நைடகம், பட்டினப்பாலை, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், நன்னூல், பாரதம் (வில்லிபுத்தூரர்), பிங்கல நிகண்டு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, புறநானூறு, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, மணிமேகலை, மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம், வருணசிந்தாமணி, கந்தபுராணம், முதலிய நூல்களைக் கற்றறிந்தவர் என்பது தெரிகின்றது. சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர், வே.இராசகோபாலையங்கார், ரா.இராகவையங்கார், காசி.நாகலிங்க முதலியார், பொன்னம்பல பிள்ளை, பா.மாசிலாமணி முதலியார், நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, சுவாமிநாத பண்டிதர், அ.நாராயணசாமி ஐயர், கோ.வடிவேலுச் செட்டியார், சதாசிவம் பிள்ளை, ரா.சப்பிரமணியக் கவிராயர், முதலியோர் பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூல்களைச் சுவாமிகள் பயன்படுத்தியுள்ளார். தமிழ்ச் சொற் பிறப்பாராய்ச்சி (1932) என்னும் நூலால் மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களையும் வேறு நூல்களையும் அவர் கற்றுப் பயன்படுத்தியமை தெரிகின்றது.

உரபுவழித் தமிழறிவையும் ஆங்கில மொழி இலக்கிய அறிவையும் இணைத்துச் செயற்பட்ட தமிழறிஞர்களிற் பெரும் புலானோர் 1856-ம் வருடம் கால்டுவெல் பாதிரியார் வெளியிட்ட திராவிட மொழிகளின் ஒபிலக்கணம் என்ற ஆங்கில நூலிற் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். பொதுவாக இந்தியவியல் ஆராய்ச்சியிலும் சிறப்பாகத் தமிழியல் ஆராய்ச்சியிலும் “ஆரியர்-திராவிடர்” பிரச்சினை முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கு அந்நூல் ஏதுவாயிற்று. தமிழின் தொன்மை, தமிழின் தனித்தன்மை பழந்தமிழ்ச் சமயம் வேத வழக்குகளின்றும் வேறுபடும் தன்மை, பிராமணரின் செல்வாக்கு, பழந்தமிழரிடையே சாதி வேற்றுமையின்மை முதலிய கருத்துகளும்

கொள்கைகளும் காட்டுவெல் வழிவந்த மேட்டு ஆய்வாளர்களினால் பிரசித்தப் படுத்தப்பட்டவை. (இந்திய உபகண்டத்தை பிரித்தாரும் சூழ்ச்சியின் நுட்பமான வெளிப்பாடாகவும் “ஆரியர்—திராவிடர்” சம்பந்தமான வாதப்பிரதிவாதங்களை ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர் பலர் கருதியமைக்குச் சான்றுண்டு.) இனத்தாய்மை, மொழித்தாய்மை, மதத்தாய்மை, என்னும் கோட்பாடுகள், காட்டுவெல் முதலாயினோரின் கருத்துக்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட தமிழறிஞர் பலரைப் பல தலாப்தங்களாக ஆட்டிப்படைத்து வந்துள்ளன. வடமொழி, பிராமணிய எதிர்ப்பு என்ற அடிப்படையில் வேளாளர் செல்வாக்கும் மேலோங்கியது. பேராசிரியர் ப.சுந்தரம்பிள்ளை, வேதாசலம்பிள்ளை (மறைமலையடிகள்), வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியார், பண்டித சுவிராயபிள்ளை, தா.பொன்னம்பலபிள்ளை, தா. செல்லப்பாபிள்ளை, வி. கனகசபைப்பிள்ளை, எம். எஸ். பூரணலிங்கம்பிள்ளை, கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை, கே. என். சிவராஜபிள்ளை, முதலிய பலர் பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் பழந்தமிழர் நாகரீகம், பழந்தமிழர் மொழி, பழந்தமிழர் சமயம் முதலியன தொடர்பாகத்தீவிரமிகக் கருத்துக்களைப்பிரசாரஞ் செய்தவர்கள். யாழ்ப்பாணத்திலும் தென்னிந்தியாவிற்கு சில குறிப்பிட்ட இடங்களிலும் செல்வாக்குடன் விளங்கிய வைதிக சைவ சித்தாந்திகளையும், சமரச சன்மார்க்க நெறிநின்றவர்களையும் (சற்றுப்பிற்பட்ட காலகட்டத்தில் தோன்றிய தேசிய முற்போக்கு வாதிகளையும்) தவிர ஏறத்தாழ அனைத்துத் தமிழாராய்ச்சியாளருமே ஏதோவொரு வகையில் காட்டுவெல் விதைத்த கருத்துகளுக்குப் பலியானவர்களே. அத்தகையோரே தமிழ்க்கல்வி உலகில் செல்வாக்குடையோராயும் விளங்கினர். இலங்கையிலே நாவலர் மரபில் வந்த காசிவாசி செந்திநாதையர், அ.குமார சுவாமிப்புலவர், சபாபதி நாவலர்,

ச.சிவபாதசந்தரம் முதல் நமது காலத்து பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை ஈராகவும் தமிழ் நாட்டிலே மா.சாம்பசிவபிள்ளை, வி.சிதம்பரராமலிங்கபிள்ளை, சி.கே.சுப்பிரமணிய முதலியார், கே.எஸ்.சீனிவாசபிள்ளை, வி.பி. காந்திமதிநாதபிள்ளை, சீர்காழி சோமசுந்தரப்பிள்ளை, முதல் நமது காலத்து க.வச்சிரவேல் முதலியார் ஈராக சில தமிழ்ப்புலமையாளர் “ஆரியர்—திராவிடர்” பிரச்சினை என்ற பொறிக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருந்து வந்துள்ளன ரெனினும், கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலத் தமிழியல் ஆய்வுகள் இன—மொழி—சமய வாதப்பிரதிவாதங்களாலும் தீவிர தூய்மை வாதத்தினாலும் நலிவுற்றுத் திசைதவறிப் போயின என்பதும் கவனத்திற்குரிய தொன்றே. பொதுவில் கூடியளவு ஒப்பியல் நோக்கும், பரந்த மனிதாபிமானமும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் இவ்வாதப்பிரதிவாதங்களிலிருந்தும், தமிழதல்தானமை வாதத்தினின்றும் விடுபட்டவரல்ல. ஆய்வுமுறைகளில் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருப்பினும், அடிப்படையில் சுவாமிகளின் முடிபுகள காட்டுவெல் வழிவந்த ஞானபுத்தரர்களுக்குப் பெரிதும் இயைபுடையனவாகவே இருந்தன. இதனை இன்னொரு வாதத்திலும் கண்டு கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது. கடந்த மூன்று நான்கு தலாப்தங்களாக தமிழ்த் தொன்மை வாதத்தை முன்னின்று நடத்திய சி. இலக்குவனார், ஞா. சீதவந்தியப் பாவாணர், கா.அப்பாத்துரை, பாவலர் பெருஞ்சித்திரனார், கீ. இராமலிங்கனார் முதலியார் சுவாமிகளின் மொழிநூல் ஆய்வுகளைப் போற்றிப் பேசுவதும் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டியதே.

தனது காலத்து ஆய்வு நூல்களினால் சுவாமிகள் பாதிக்கப்பட்டமை தவிர்க்க இயலாததே. காட்டுவெல், மாக்ஸ் முல்லர், விட்னி, பீம்ஸ் முதலியோரின் இந்திய வியல் ஆய்வுகளோடு, வி.கனகசபைப்பிள்ளை

டி. சுவிராயர், ப. சுந்தரம்பிள்ளை, ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் போன்றோரின் நூல்களையும் சுவாமிகள் அடிக்கடி தமது ஆக்கங்களில் மேற்கோள் காட்டுவதை அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, தமிழின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும் என்னும் நூலிலே சாதியமைப்பைப்பற்றி வாதிடும் பொழுது சுப்பிரமணிய முதலியாரைக் குறிப்பிட்டு அவரது கூற்றுக்களை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

“ஆரியர் வருமுன் அந்தந்த சனங்கள் அவரவர் வசித்த இடம் பற்றியே சாதிப்பேர் கொண்டிருந்தார்கள். தென்னிந்தியாவாகிய திராவிட தேசத்தில் அவரவர் இருந்த நிலம் பற்றியும் தொழில் பற்றியும் சாதிப்பெயர்கள் வழங்கி வந்தன.மனிதர்களையும் அவர்கள் வாழும் நிலம்பற்றி வகுத்தனரேயன்றி ஆரியரைப்போல் ஒருசாதி மேற்சாதி ஒரு சாதி கீழ்ச்சாதி என்று பேதம் ஏற்படுத்தினரல்லர்.”

Tamilian Antiquary என்னும் இதழில் முதலியார் எழுதிய கட்டுரையொன்றிலிருந்தே மேலுள்ள பகுதியை சுவாமிகள் எடுத்தாண்டுள்ளார். தமிழர் யழமை என்னும் ஆங்கில இதழை திரிசிரபுரம் அர்ச். குசையப்பர் கல்லூரியில் தமிழ்ப்புலமை நடத்திய தே.சுவிராயபிள்ளை (1859-1923) ஆசிரியராயிருந்து நடத்தியவர். “தமிழர் ஆரியர் கலப்பு” “சங்ககாலம்”, “தமிழ் மொழிநூல்”, “பரத கண்டமா திராவிட இந்தியாவா?” “பாண்டவரும் தமிழ் மன்னரும்” முதலிய பல கட்டுரைகளை எழுதிய சுவிராயர் கத்தோலிக்கர். சுவிராயரின் செல்வாக்கு சுவாமிகளிடத்து குறிப்பிடத்தக்களவு காணப்படுகிறது எனலாம். இனி, வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் (1857-1947) தமிழ் நாட்டிலே பிராமணர் எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் முன்னின்றவர். இராமாயண உள்ளூர்ப் பொருளும் தென் இந்திய சாதி வரலாறும். என்னும் நூலை

எழுதியவர். சுவிராயர் மறைமலையடிகளுடன் இணைந்து தனித்தமிழ் இயக்கம் வேகம்பெறக் காரணராயிருந்தவர். இத்தகையோர் இயங்கிய ஒரு பின்னணியிலேயே சுவாமிகளின் மொழிநூல் ஆய்வுகளுக்கு வரவேற்பு இருந்தது என்பதும் முக்கியமான செய்தியாகும்.

அடிகளின் மொழிநூல், சமூகவியல், சமய ஆராய்ச்சிகளின் உள்ளடக்கம் இவ்வாறிருக்க அவரது தமிழ் நடை பற்றியும் சிறிது கூறுதல் அவசியம். கத்தோலிக்க பிரசாரகராய்த் திகழ்ந்த அச்சுவேலி தம்பிமுத்துப்பிள்ளையைச் சிறிய தகப்பனாராகப் பெற்றிருந்த ஞானப்பிரகாசர், எளிமையான மொழிநடையில் செய்யுள்களையும் உரைநடை நூல்களையும் எழுதுவதைச் சிறிய பிராயத்திலிருந்தே கற்றுக் கொண்டார். கல்வியறிவு குறைந்த மக்களிடையே சுவிசேஷத் தொண்டுபுரிந்த சுவாமிகள் சம்பாஷணைப் போக்கில் அமைந்த இலகுவான நடையையும் பெரிதும் கையாண்டார்.

தமிழின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும் முதலிய முற்பட்ட நூற்கட்டுரைகளும் காவலன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தனவாகையால், குறிப்பிடத்தக்களவு எளிமையுடையனவாய் அமைந்தன. ஆனால் இலக்கிய, இலக்கண, மொழிநூல் கட்டுரைகளை கலாநிதி, ஞாயிறு, செந்தமிழ் முதலிய சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதும்பொழுது அவரது நடை ஓரளவிற்குப் “பண்டித நடையை” ஒத்திருந்தது. முதலில் பேச்சு முறையை அநுசரித்த எளிமையான உரைநடைக்கு ஓர் உதாரணம் பார்ப்போம்.

“எட்டு வயது வரையில் தமிழிலே எங்கள் வேதப் பள்ளிக்கூடத்தில் நாலாம் வகுப்புப். படித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, இங்கிலீஷ் கல்வியும் வேண்டுமென்று கருதி, அச்சுவேலி புரெட்டஸ் தாந்த தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே இங்கிலீஷ் அறிவும் ஒரு சொற்பமுள்ளவராயி

ருந்த ஸ்ரீ சின்னத்தம்பி உவாத்தியாய் ரிடம் காலேநேரங்களில் பாடமோத அனுப்பிக் கொண்டு வந்தார். அக் காலம் அச்சுவேலியில் இங்கிலீஷ் படிக்கும் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லை. சங்கீதத்தில் எனக்குள்ள விருப்பைக் கவனித்து பாடவல்ல சிலரைக் கொண்டு பாட்டுப் பழக்கிக் கொடுத்தார்.அந்நாட்களில் “கம்பர்வீட்டு அடுப்பும் கவிபாடும்” என்றது போல சிறியதந்தையாரின் பாவன்மையை அடிக்கடி பார்த்து யானும் கவிபாடத் தொடங்கி விட்டேன் கவி இயற்றுவதிற்போல வசன நூல்கள் எழுதுவதிலும் சிறியதந்தையாரின் சேர்க்கை வாசனையால் என்மையறியாமலே எனக்கு விருப்பு உண்டாவதாயிற்று.....இதனால் இடையிடையே சிறு புதினச் சங்கதிகளை எழுதவும் எனக்குச் சமயம் உண்டாயிற்று. பதினாறு வயதளவில் ஒருமுறை அவர் தென்னிந்தியாவுக்கு அலுவலாய்ப் போயிருக்க யானே பத்திரிகையையும் (சன்மார்க்க போதினி) நடத்தினேன். இவை தளெல்லாம் பிற்காலம் எனக்கெவ்வளவு உயிர்த்துணையாயின என்பதை நினைக்குந்தோறும் இவற்றின் விதையை என்மனதில் இட்டவரில் வாக்குக்கெட்டாத நன்றியறிதலுணர்ச்சி பிறக்கிறது”

யோன் இராசா என்பவர் வெளியிட்ட தம்பிமுத்துப்பள்ளியின் சரித்திர சூசனம் (1932), என்னும் நூலுக்கு சுவாமிகள் எழுதியனுப்பிய இளமைக்கால நினைவுகளி லிருந்து ஒரு சிறு பகுதியே மேலேயுள்ளது. இயல்பான—எளிமையான—நடையைக் கவனிக்கும் அதே வேளையில் அவர் கூறியுள்ள பொருளும் கவனிக்கத்தக்கதுதான்.

1932-ம் வருடம் வெளிவந்த தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி என்னும் நூலிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பார்ப்போம்.

“புதியன புகவிடாது பெரும்பான்மை பண்டை உருவங்களையே காத்துக் கொள்ளும் சார்பொன்று தமிழகத்துக்

காணப்படுவது. இச்சார்பினால் ஆரியத்தின் கண்ணும் இல்லாத நிரைப்பட்ட சொல்லொற்றுமை தமிழ்க்குரியதாகும். ஆயின், தமிழ்ச் சொற்கள் ஒற்றுமைப் பட்டு ஒரு சில அடிகளினின்றும் கிளைத் தெழுந்து நிற்கும் பெற்றி அரிதின் உணரக்கிடத்தல் எங்ஙனமெனில், தமிழ்ச் சொற் பிறப்புக் கட்டளைகளை வரையறுத்து நாட்டிவைக்க யாவரேனும் இதுவரையில் வெளிப்படாமையினாலாம். தொல்காப்பியர் தமது உரிச் சொல்லியல் ஆதிய சிலவிடங்களிலும், நச்சினார்க்கினியர் ஆதியாம் உரையா சிரியர்கள் ஆங்காங்கும் ஒரு சில சொற்கட்குப் பிறப்புக் காட்டிப் போயினார் அன்றே எனின், அது உண்மையே. ஆங்காங்கு தனித்தனியே காட்டப்பட்டிருப்பினும், சொற்கள் யாவும் பிறந்து வேற்றுருப்பட்டு நின்றற்கு விதிகளாய் அமைந்த கட்டளைகளை ஆராய்ந்து காட்டுவோர் இல்லாதொழிந்தனர்.”

ஆரியத்தைப் பார்க்கினும் தமிழ் பிறந்தது என்பது போன்ற அடிக்கருத்து இடம் பெறுவது ஒரு புறமிருக்க, மேலுள்ள பகுதியிலே சுவாமிகளின் நடை, இடைக்கால உரைகாரரின் நோக்கையும் போக்கையும் பின்பற்றியிருப்பது வெளிப்படை. உரையாசிரியர்கள் கடைப்பிடிக்கும் தடை, விடை முறையின் சாயலையும் இங்குக் காணலாம். சுவாமிகள் பிற்காலத்தில் செந்தமிழ் சஞ்சிகைக்கு கிரமமாக எழுதிய கட்டுரைகளில் இக் கடின நடைப்பாங்கு முனைப்பாகத் தெரிகின்றது. மரபுவழித் தமிழறிஞர்களும் வித்தியார்த்திகளும் பெரும்பாலும் எழுதும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஏட்டிலே எழுதுகிறோம் என்னும் உணர்வு காரணமாக இத்தகைய பண்டித நடையில் சுவாமிகள் எழுதினாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இது குறித்து அவரே சிந்தித்திருக்கிறார் என்பதற்கும் சான்றுண்டு. “தமிழ் அடிச்சொல் இயல்பு” என்னும் முதல் அதிகாரத்தில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“தமிழ் நாட்டிலோ அவ்வாறன்று பேச்சிலெல்லாம் கொடுத்தமிழ் இயன்று வர, எழுத்தில் இதற்கும் இலக்கியத் தமிழுக்கும் இடைநின்ற ஒரு தமிழ் வழங்குகின்றது. இதனால் முன்னைய செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் என்னும் பாகுபாட்டோடு ‘புத்தகத்தமிழ்’ எனவும் ஒரு பகுப்பு ஏற்படுவதாயிற்று. கொடுத்தமிழை விலக்கிப் புத்தகத் தமிழ் வழங்கும் நூலாசிரியர்களும், தத்தம் அறிவாற்றலுக்கு ஒப்ப செந்தமிழிலிருந்து சொற்களை தொடர்களை ஆங்காங்கு எடுத்து வழங்க ஏவப்படுவோராகின்றனர். செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் ஒரோவிடத்து மேற்கோளாக எடுத்தாளுகின்றனர் இதனால் தமிழ்மொழியில் வல்லுநராக விரும்புவோரெல்லாம் முத்திறப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டப்படுகின்றது.”

“புத்தகத் தமிழ்” என்பதற்கு வரைவிலக்கணமும் சமாதானமும் கூறும்பொழுது தான் கைக்கொண்ட ‘கடிவ’ நடைக்குச் சமாதானம் சொல்லுகின்றாரோ என்று நாம் கருதுமளவிற்கு அவ்விளக்கம் அவரது நடைக்குப் பொருந்துவதாயிருக்கிறது. உள்ளடக்கத்தில் பழமை போற்றும் பண்பு மேலோங்கவும் நடையிலும் பழைய முறையிலான பண்பு அதிகரித்தது எனக் கருதுதல் மிகையாகாது. நியாயதூரந்தரர்களாய் இருந்து கொண்டு தமிழிலக்கிய ஆய்வுலகிற்கு வந்த நாவலர் ச.சோமசுந்தரபாரதியார் (1879-1959), ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை (1896-1961), கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை (1888-1945), கு.கோதண்டபாணிப்பிள்ளை முதலியோரும் இத்தகைய பண்டித நடையை வெவ்வேறு அளவிலே கைக்கொண்டனர். அடிப்படையில் அவர்களும் பழமை போற்றும் பண்பினராயிருந்தனர் என்பது மனங்கொளத் தக்கது.

சோமசுந்தர பாரதியார் முதலியோரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது ஒன்றொரு செய்தியும் கூறத்தக்கதே.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் முக்கியமான நூல்களை—மொழிநூல் சம்பந்தமான ஆக்கங்களை—வெளியிட்ட காலப்பகுதியில் பல்கலைக்கழகங்கள் அத்துறைகளில் போதிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டில. எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார், பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், வி.ஆர்.ஆர். தீட்சிதர், நீலகண்ட சாஸ்திரியார் முதலிய வரலாற்றுராய்ச்சியாளரும் அநவரதவிநாயகம்பிள்ளை, கே. என். சிவராஜபிள்ளை, எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் முதலிய தமிழாராய்ச்சியாளரும் சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றி வந்தனரெனினும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கும் அவர்களிற் பெரும்பாலானோருக்கும் ஆய்வுரீதியான தொடர்புகள் இருந்தன என்பதற்கில்லை. பம்பாயில் இருந்த ஹீராஸ் பாதிரியாருடனும் வேறு சிலருடனும் சுவாமிகளுக்குத் தொடர்பு இருந்ததெனினும், மொத்தத்தில் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர் சுவாமிகளின் ஆய்வுகளை அநுதாபத்துடன் நோக்கவில்லை. இது சுவாமிகளுக்கு ஒரு வகையில் நட்டமாகவே அமைந்தது. அதே வேளையில் வேறுதொழில்கள் பார்த்துக் கொண்டு தமிழியல் ஆராய்ச்சியைப் பொழுது போக்காகக் கொண்ட பற்றார்வலர்கள் பலரே சுவாமிகளுக்கு உற்சாகமளித்து வந்தனர். இதனால் சுவாமிகளின் ஆய்வுகள் ஒரு அளவிற்கு மேல் கூர்மையடைய முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டதெனலாம். மொழிநூல் ஆராய்ச்சிகளை பொதுநிலையிலுள்ளோரால் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றமையால், வரலாற்றியல் தொடர்பாகச் சுவாமிகள் செய்த குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளும் உரிய கவனத்தைப் பெறத்தவறின. கவிஞருக்குரிய உற்சாகத்துடனும் மிகையுணர்ச்சியுடனும் யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் சுவாமிகளை ‘தமிழே யுலகத் தாய் மொழி யென்று பறையடித்தோதிய பன்மொழிப் புலவன்’ என்று பாராட்டியதை

வைத்துக்கொண்டே அவருக்குப் புகழ் தேடப்படலும் முற்பட்டனர். உண்மையில் மொழிவெறி சுவாமிகளிடம் இருக்கவில்லை. தமிழின் தனிச்சிறப்பியல்புகளை ஆராய்ந்து கூறியவர் சுவாமிகள். ஆயினும் தனித்தமிழ்வாதியாக இருக்கவில்லை. தருக்கசாத்திரச் சுருக்கம் (1933), என்னும் நூலின் முகவுரையில் அவர் பின் வருமாறு எழுதினர்.

“தனித்தமிழே அன்றி வடமொழிச் சொற் கலப்புள்ள தமிழ் தக்கதன்று என விலக்குகின்ற நவீன நூலாசிரியர் சில்லோரது அபிமதத்தை இந்நூலினுள் மேற்கொண்டிலேம். ஆரியர் தமிழ்நாட்டினுள் நுழைந்த பின்னர் தமிழில் எழுந்தனவான சாத்திரங்கள், சிறுபான்மையாயினும் வடமொழிக் கலப்பின்றி இயலமாட்டாதன ஆகின்றன. வட சொற்களை அடியோடு நீக்கிவிடுவமாயின், தருக்கம் ஆகிய சில சாத்திரங்கள் இருந்த இடமுந் தெரியாமற் போய்விடும். இதனால் அன்றே, வேண்டும் இடந்தோறும், இந்நூலின்கண், வட

சொற்களையும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனம்.”

இது விஷயத்திலும் வேறு சில அம்சங்களிலும் சுவாமிகளுக்கும் விபுலானந்த அடிகளாருக்கும் (1892-1947) ஒப்புமையிருப்பது கண்கூடு. துறவிசளாயிருந்துகொண்டு மொழிப்பற்றுடன் பணிபுரிந்தவர்கள். அதே வேளையில் சமயப்பணியே தமது பிரதான குறிக்கோள் என்பதையும் மறக்காதவர்கள். ஒப்பியல் நோக்கில் ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியவர்கள். தமிழியலுக்குப் பல வழிகளில் வளந்தேடியவர்கள். தமது சுயமுயற்சியின் வலுவினால் மரபுவழித் தமிழறிஞர்களின் மதிப்பைப் பெற்றவர்கள். இறுதியில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியாளராகவே கருதப்படும் அளவிற்கு அக்கல்வியின் விழுமியங்களை நோடு தம்மை இணைத்துக்கொண்டவர்கள். பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து சுவாமி ஞானப்பிரகாசரை ஆராய்வதன் மூலம், அவரை நன்கு விளங்கிக் கொள்வது மட்டுமன்றி, நமது காலத்தில் தமிழியல் வளர்ந்த வரலாற்றையும் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

ஈழத்திற் கத்தோலிக்கத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம்

(இப்பாரம்பரியத்தினை ஈழத் தமிழிலக்கியப் பொதுப்பாரம்பரியத்தினதும் மரபினதும் அங்கமாக இணைத்து நோக்குவதற்கு மேற்கொள்ளவேண்டிய அணுகுநெறி பற்றிய ஒரு குறிப்பு)

— பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, M. A., Ph. D. —

I

கிறித்தவர்கள் எழுதிய இலக்கியங்கள் கிறித்தவம் பற்றிய எழுத்துக்கள் ஆகியனவற்றை எழுதியவரின் தாய்மொழியைக் கூடக் கவனிக்காதும், எழுதியவரின் அல்லது எழுதப்பட்டதன் கிறித்துவமத நிலைச்சார்பை (ரோமன்கத்தோலிக்கம், புரட்டஸ்தாந்தம் என்பனவற்றைக்) கவனிக்காதும் கிறிஸ்தவம் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு என்று பொதுப்படையாகக் கூறிவிடும் மரபு ஒன்று தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளர் பலரிடையே காணப்படுகிறது. தமிழ்க் கிறித்தவர்களின் மொழிப்பண்பாடு, மதப் பண்பாடு பற்றிய தெளிவின்மையே இத்தகைய ஒரு நோக்கினை வளர்த்துள்ளது எனலாம்.

கிறித்தவர்களின் மதப்பண்பாட்டினை ஆராயும்பொழுது ரோமன் கத்தோலிக்கத்துக்கும், கத்தோலிக்கம் சாராத மற்றைய கிறித்தவப் பிரிவுகளுக்குமிடையே பெருத்த வேறுபாடுகள் காணப்படுவதை அவதானிக்கத் தவற முடியாது. இம்மதங்களை இலங்கையில் அறிமுகஞ் செய்துவைத்த அரசியற் சக்திகளின் பண்பாட்டுப் பின்னணி இம்மதங்கள்பற்றிய இலங்கை நிலைக்கணிப்பீட்டினை எத்துணை பாதித்துள்ளது என்பது முதல், கத்தோலிக்கத்துக்கும், பிற கிறித்தவப் பிரிவுகளுக்குமுள்ள அடிப்படை

வேறுபாடுகள் யாவை என்பதைத் திட்டவட்டமாக அறிந்து அவை குறிப்பிட்ட இலக்கியங்களில் எவ்வாறு தெரிகின்றன என்பது வரை பல விடயங்களை நாம் அறிந்து கொள்வது அத்தியாவசியமாகும்.

கிறித்தவப் பிரிவுகளின் இலக்கியச் செல்வாக்குப்பற்றிய குறிப்புக்களில், முக்கியமாகப் பல்வேறு காலகட்டங்களிலும் எவ்வெப் பிரிவு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது என்பது பற்றிய கணிப்பீட்டில் அரசியலில் எப்பிரிவினர் மேலாண்மையுடையவர்களாக விளங்கினர் என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டு அப்பிரிவினரின் ஆக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கிவிட்டு மறுபிரிவினர்பற்றி ஆழமான கவனம் செலுத்தாதும் விட்டுள்ளனர். இதனால் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் கத்தோலிக்கத்துக்கும், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இறப்பிறமாதுப்பிரிவுக்கும் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஆங்கிலத் திருச்சபையினருக்கும், அமெரிக்க மிசனரிமாருக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளனர். போர்த்துக்கேயர்காலத்தின் பின்னர் கத்தோலிக்கம் எத்துணை வன்மையாக நின்று நிலவிவந்துள்ளது என்பது பற்றி அறிவதற்கு இத்தகைய அணுகுமுறை உதவாது.

இப்பிரச்சனையிலிருந்து எம்மை விடுவித்துக் கொள்வதற்கு நாம் மத இலக்கியங்கள்பற்றி ஆராயும்பொழுது மக்களி

டையே இம்மதங்கள் பெறும் இடத்தையும், மதங்களின் செல்வாக்கு வளர்ச்சிக்கும், தொடர்ச்சிக்கும் அந்த மதஇலக்கியங்கள் எவ்வாறு பயன்படுகின்றன என்பதையும் அறிந்துகொள்வது அத்தியாவசியமாகின்றது.

எந்த ஒரு சமூக உருவாக்கமும் பூரணப்படுவதற்கு அந்தச் சமூகத்தின் உணர்வுகள், நம்பிக்கைகள், உறவுகள், இலட்சியங்கள் ஆகியனவற்றைப் மொழிக்குறியீடுகொண்டு காட்டும் இலக்கியம் அத்தியாவசியமாகும். தமிழ்மக்களின் சமூக இயைபையும் தொடர்ச்சியையும் அறிந்துகொள்வதற்குத் தமிழ் இலக்கியமே நல்ல சான்றாகும். தமிழ் இலக்கியம் இல்லையெனில் தமிழ்ச்சமூக உருவாக்கம் பூரணமெய்தாது. அதேபோன்று தமிழ்க் கிறித்தவர்களைப் பொறுத்தவரையில் 'தமிழ்' என்னும் பொதுப்படையான "மொழிப்பண்பாட்டு" வட்டத்துள் (language culture complex) அவர்கள் தொடர்ந்து கிறித்தவர்களாக இருப்பதற்கு அவர்களிடையே அதற்கான இலக்கியங்கள் இருத்தல் அவசியமாகும். அத்தகைய இலக்கியம் இல்லையெல் அவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கைகளைப் பேணுவதற்கும், கையளிப்பதற்கும், தங்கள் மத உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும், அம்மதஈடுபாட்டைக் கையளிப்பதற்கும் வாய்ப்பிருக்காது.

எனவே ஈழத்தின் கத்தோலிக்கத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் என்பது அந்த மக்கட்கூட்டத்தினரின் தனித்துவத்தையும் பொதுமையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்ற பாரம்பரியமாக இருத்தல் வேண்டும். இந்தப் பாரம்பரியத்தை இனங்கண்டு கொள்ளாமல் வெறுமனே ஆசிரியர்களின் பெயர்களையும், ஆக்கங்களின் பெயர்களையும் அறிந்து வைத்திருப்பதிற் பெரும் பலன் இருக்கமுடியாது.

II

ஈழத்திற் கத்தோலிக்கத் தமிழிலக்கியம் எத்தகைய சூழ்நிலையில் உருவாகி எவ்வெச் சூழ்நிலைகளில் பேணப்பட்டும், வளர்க்

கப்பட்டும் வந்துள்ளதென்பதை நன்குஅறிதல் அத்தியாவசியமாகும். அத்தகைய ஒரு முயற்சியில் இறங்கும் பொழுது, ஆசிரியர் ஆக்கங்கள்பற்றிய பட்டியல்களுக்கு அப்பாலான சமூகவரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய சிலவிடயங்கள் பற்றிய தெளிவு இருத்தல் அத்தியாவசியமாகின்றது.

முதலாவது கத்தோலிக்கத் திருச்சபை முதன்முதலில் இலங்கைத் தமிழ்மக்களோடு தொடர்பு கொண்டபொழுது (1543 அளவில், தென்னிந்தியா வில் நடந்த மத நடவடிக்கைகளின் விஸ்தரிப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலேயே அவர்கள் நடவடிக்கைகள் தொடங்கின) எத்தகைய அரசியற்சூட்டர்களை வைத்திருந்தனர் என்பதும் சுதேசப் பண்பாட்டை எவ்வாறு அணுகினர் என்பதும் முக்கியமான விடயங்களாகும். "இலங்கைத்தமிழர் பற்றிய போர்த்துகேய மனப்பான்மைகள் சில" (1550-1658) என்னும் கட்டுரையில் பேராசிரியர் சி. ஆர். பொக்லர், இவ்வாரம்ப காலக் கத்தோலிக்கர்கள் (போர்த்துகேயர்) சுதேசப் பண்பாட்டைச் சரிவர நோக்கவில்லையென்றும், கிறித்துவப் பிரசாரத்துக்காக மாத்திரமே தமிழைப் படிக்கும் ஒருபண்பு காணப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். தமிழகத்திற் கூடத் தத்துவபோதக சுவாமிகள் (1577-1656) ஒருவரைத்தவிர மற்றைய கத்தோலிக்கக் குருமார் இத்தகைய மனப்பான்மையைக் கொண்டவர்களாகவே காணப்பட்டனர் என்று கூறுவர். பேராசிரியர் அரசரத்தினம் அவர்களும் இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்வர்.

போர்த்துகேய ஆட்சிக்காலம்வரை (1658) இக்கூற்றுப் பொருந்துவதாகவிருக்கலாம். ஆனால் இலங்கையில் ஒல்லாந்த ஆட்சியில் கத்தோலிக்க மதம் பெருத்த ஆக்கினைகளுக்குட்படுத்தப்பட்ட பொழுது மக்கள் வாழ்க்கையிற் கத்தோலிக்கம் சுவறியிருந்த தன்மை காரணமாகவே அது அழியாமற் தப்பியது எனலாம். ஆங்கிலேய ஆட்சிவந்தபொழுது இறப்பிறமாதுக் கிறித்தவர்கள் மதம்மாறியது போன்று

கத்தோலிக்கர்கள் ஒல்லாந்த ஆட்சியின் கீழ் மதம் மாறவில்லை. கத்தோலிக்கரின் இம்மத ஈடுபாடு தொடர்ந்து பேணப்பட்டது.; பேணப்படுகிறது.

இப்பேணுகைக்கும், பெருக்கத்துக்கு மாண காரணத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்குக் கத்தோலிக்க சமூக அமைப்பை அறிந்துகொள்வது அத்தியாவசியமாகின்றது. காலகட்டத்தில் அதிகாரப்பட்டு நிற்கும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் கண்டி மன்னரின் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது. எனவே இலங்கையின் வடபகுதியில் கத்தோலிக்கத்தின் சமூக அடிப்படையையே அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கத்தோலிக்கருக்குப் பின்வந்த புரட்டஸ்தாந்திகள் தனிமனிதர்களை மதமாற்றஞ் செய்வதிலே அதிக ஈடுபாடு காட்டினர். ஆனால் முன்வந்த கத்தோலிக்கரோ குடும்பங்களையே தமது மதமாற்றத்துக்கான கூறுகளாகக் கொண்டனர். “குழுமம்” பிரதேச அடிப்படையிலும், சாதி அடிப்படையிலும் அமைந்தது. பல்வேறு சாதியினரும் மதம் மாற்றப்பட்டனரெனினும் ஒவ்வொரு சாதியினரும் பிரதேச நிலையில் மதம் மாற்றப்பட்டனர். உதாரணமாக அச்சுவேலியில் வெள்ளாளர் மதம் மாற்றப்பட்டனர் எனும்பொழுது ஒரு சுற்று வட்டத்திலுள்ள சகல வெள்ளாளர்களும் மாற்றப்பட்டனர். மெதடிஸ்த, அமெரிக்கன் மிசனரிமார் இரண்டொரு குடும்பங்களையே மாற்றினர். மேலும் இத்தச் சாதிக் குழும மதமாற்றங்கள் பாரம்பரிய இந்துமதசமூகத்தில் முக்கியத்துவம் வகிக்காத குழுமங்களிடையே வன்மையாக நிலைநிறுத்தப்பட்டது.

மேலும் மன்னர் போன்ற சில இடங்களில் பிரதேசத்தின் பெரும்பான்மையான பகுதி கத்தோலிக்கத்துக்குட் கொண்டுவரப்பட்டது.

சமூக மேல்மட்டத்தினர் குறைவாகவும், நடுநிலைப்பட்டவர்களும், கீழ்மட்டத்தினருமே அதிகமாகவும் மதம் மாற்றப்

பட்டபொழுது; இப்புதுமதம் தொடர்ச்சியாகத் தொழிற்படுவதற்கு வேண்டிய இலக்கியங்கள் மேல்மட்டத்தினரின் தேவைகளிலும் பார்க்க ஒரு கீழ்மட்டத்தினரின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வனவாக அமைதல் அத்தியாவசியம்.

அதாவது ஈழத்துத் தமிழ்க் கத்தோலிக்கர்களின் சமூகப் பின்னணி அவர்களிடையே தோன்றிய இலக்கியங்களை எவ்வாறு நிர்ணயித்துள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

அடுத்து இம்மதக் குழுவினரிடத்தே இலக்கியக் கையளிப்பு (ஒருதலைமுறை மற்றைய தலைமுறைக்கு இலக்கியத்தைக் கையளிக்கும் முறை) எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பது பற்றியும் தெளிவாக அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

அச்சு முறைமையினைத் தமிழுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தவர்கள் கத்தோலிக்கரேயெனினும், அக்காலத்தில் அச்சு முறைமை நன்கு பரவவில்லையென்பதையும், இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் கத்தோலிக்கர்கள் தமிழில் எந்நூலையும் அச்சிடவில்லையென்பதையும், அவ்வாறு நூல்கள் அச்சிடப்பட்டிருப்பினும், மிகமிகப் பெரும்பான்மையான கத்தோலிக்கர்எழுத்தறிவுப் பாரம்பரியமுடைய சாதிகளைச் சாராதவர்கள் என்பதையும் நாம் மனத்திருத்திக் கொள்ளுதல் அவசியம்.

இவ்விடயத்தில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தரும் தகவல்கள் மிக முக்கியமானவையாகும். வண. சுவாமி ஹென்றி யூலோன் (Dr. Henry Joulain O.M.I. Bishop of Jaffna 1898-1918) அவர்களின் கீழ் யாழ்ப்பாணத்தின் கத்தோலிக்கம் வளர்ந்த வரலாற்றைக் கூறும் XXV Years of Catholic Progress எனும் தமது நூலில் (1925), சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் 1870க்குப் பின்னரே யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்கர் அச்சுமுறைமையை வன்மையாகப் பயன்படுத்தினர் என்றும், 1834இல் கத்

தோலிக்கர்கள் புரட்டஸ்தாந்திகளின் அச்சியந்திரசாலைகளையே பயன்படுத்த வேண்டியிருந்ததென்றும், அதற்கு முன்னர் புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டதும் பிரதியெடுப்போரால் கையெழுத்துப் பிரதிகள் எழுதியெடுக்கப்பட்டனவென்றும் கூறுகின்றார். அச்சயந்திர வசதியில்லாமை காரணமாகத் தம்மைவிட அமெரிக்க மிசனரிமார் அதிக முன்னேற்றத்தைப் பெறக்கூடிய நிலையிலுள்ளன ரென யாழ்ப்பாணத்தின் உயர் கத்தோலிக்கக் குருமார் கூறியுள்ளனர். இந்து மதத்தை எதிர்த்து வெளியீடுகளை விடுவதில் இவர்களிடையே ஓர் ஒற்றுமை காணப்பட்டது. அதனால்தான் அமெரிக்க மிசன் அச்சகத்திற்கு கத்தோலிக்க நூல்களும் அச்சிடப்பெறலாயின.

ஆயினும் அச்சச்சாதனத்தின் முழுப் பயனையும் அனுபவிக்க முடியாத கூட்டத்தினரிடையே கத்தோலிக்கம் பரவியிருந்தமையும், அந்தக் கூட்டத்தினரின் எழுத்தறிவு வளர்ச்சிவேகம் பெரிதாகவிருக்கவில்லையென்பதும் மிக முக்கியமான வரலாற்றுத் தரவுகளாகும்.

எனவே அத்தகைய நிலையினோரின் நிலைக்கு ஏற்ற இலக்கியங்கள் அத்தியாவசியமாகின்றன.

இக்கூட்டத்தில் இலக்கியங்கள் என்பன எழுத்து வடிவத்தினதாகவே இருக்க வேண்டியதில்லையென்பதையும், வாய் மொழி இலக்கியங்களும் மேலே குறிப்பிட்ட தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும் என்பதையும் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். இப்பகைப்புலத்தின் பின்னணியிலேயே ஈழத்துத் தமிழ்க் கத்தோலிக்க இலக்கியங்களின் “தொகை” பற்றியும், “மரபு” பற்றியும் ஆராய்தல் வேண்டும்.

III

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளத்தை ஒன்றுதிரட்ட முனைந்தவர்கள் தந்துள்ள ஆசிரியர் பெயர்களிலும், நூற்பெயர்களிலும் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் இடம்

பெறவேண்டிய கத்தோலிக்கப் புலவர்களினதும் ஆக்கங்களினதும் தொகையளவு வேறுபட்டேயிருந்து வந்துள்ளது. “ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் காலந்தொடக்கம் கலாநிதி நடேசபிள்ளை காலம்வரையும் இலங்கையில் வாழ்ந்த சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களின் கவிதைக் களஞ்சியம்” என்ற விவரணத்துடனும் “இந்நூல் ஈழத்துக் கவிதைகளின் களஞ்சியமாக மட்டுமன்றி ஈழத்துச் செய்யுளிலக்கிய வரலாற்று நூலாகவும் விளங்கவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் அமைக்கப்பட்டது” என்ற பதிப்பாசிரிய முகவுரையையும் கொண்டு வெளியிடப்பட்டுள்ள ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் (1966) என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 143 புலவர்களுள் கத்தோலிக்கப் புலவர்கள் பத்துப்பேருக்கும் குறைந்த தொகையினரே இடம்பெற்றுள்ளனர். அத்தொகுதியில் வந்துள்ள கத்தோலிக்க இலக்கியப் பாடல்களுட்பெரும்பாலானவை தொல்சீர் பிரபந்த வடிவிலே அமைந்துள்ளவையாகும்.

அந்நூலில் நிலைமை இதுவாக, ஒரு பிரதேசத்தின் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரத்தைத் தொகுத்துத் தந்துள்ள திரு. ம. பெஞ்சமின் செல்வத்தின் மன்னார் மாதோட்டத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் 1769—1976 என்னும் நூலில் தரப்பட்டுள்ள 51 புலவர்களுள் 43 புலவர்கள் கத்தோலிக்கர்களாகும்.

யாழ் கத்தோலிக்க அச்சகத்திலும், கொழும்புத்துறைக் கைத்தொழிற் பாடசாலை அச்சகத்திலும், அச்சவேலி ஞானப் பிரகாச அச்சகத்திலும், மாதகல் தைரிய நாத அச்சகத்திலும் 1925வரை வெளிவந்துள்ள கத்தோலிக்க ஆக்க இலக்கிய நூல்களின் பட்டியலைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ள நூலிலே தந்துள்ளார். நூல்களின் தொகை 131ஆகும்.

கத்தோலிக்க மேலாண்மையுடைய பகுதிகளின் பிரதேச இலக்கிய வரலாற்றை நுணுகி ஆராயும்பொழுது இன்னும் அதிகமான நூல்களை அறிய வரலாம். குருநகர்,

சில்லாலை போன்ற இடங்களில் இதற்கான ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

IV

கத்தோலிக்கர்களால் எழுதப்பெற்ற சமய நிலைப்பட்ட ஆக்க இலக்கியங்களை ஆராயப் புகும்பொழுது, அவ்விலக்கியங்களுள் நாடகம், புலம்பல் போன்றவையே பெரும்பான்மையாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். பெஞ்சமின் செல்வம் தந்துள்ள பட்டியலும், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தந்துள்ள பட்டியலும் இவ்வண்மையை நிரூபிக்கின்றன. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்களஞ்சியம் காவிய பிரபந்த மரபுக்கே அதிக அழுத்தம் கொடுத்துச் செல்கின்றது. மன்னார் மாதோட்டப் பகுதியின் புலவர் வரலாற்றைத் தொகுத்த பெஞ்சமின் செல்வத்துக்குத் தமது ஆய்வு வட்டத்துள் வரும் புலவர்கள் கூத்தையே பெரிதும் 'எழுதுவது' முக்கிய விடயமாகின்றது

'நூலிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புலவர்கள் புராணம் காப்பியம் போன்ற விருதப்பா வகைகளுட் செல்லாது தனித்து நாடகங்களை மாத்திரமேன் யாத்தார்களென்றோர் ஆசங்கை வினா எழுப்பப்படுவதுண்மையே. புராணாதி காவியங்கட்கு நாடகம் எத்தகைமையிலும் பிற்பட்டதல்ல.

மற்றொருவகையிற் பார்ப்போமாயின் உயர்ந்த பொருளாழமுள்ள புராண காவியவகைகள் கற்றுத்தேறிய பேரறிஞர்க்கேயன்றிக் கல்லாதாரும் கண்டுளிக்கும் வாய்ப்புடைமை நாடகங்கட்கேயன்றி உயர் காவியங்கட்கில்லை.

இராம சரிதையைக் கம்பர் காவியமாகப் பாட அதே சரிதையை அருணாசலக்கவிராயர் கீர்த்தனை நாடகமாகவும், திருச்செல்வர் சரிதையை அருள்பநாவலர் காவியமாகவும், குருகுல நாட்டுத் தேவர் நாடகமாகப் பாடியதையும் சிந்திக்குக.

மேலும் மன்னார்ப் புலவர்களின் துன்புக்களை நோக்குமிடத்துச் சிலரேபென்ற ஏனைபோர் ஆகிரிய மாணவ

முறையிற் கற்றவர்களல்ல, கற்கக்கூடிய சூழலும் அவர்கட்கிருக்கவில்லை. தான் தாமே தமக்கெட்டியவரை கற்றுக்கொண்டதுடன் அறிவுக்கெட்பாத சந்தேகங்களை மட்டுமே கற்றோரிடம் கேட்டறியும் பெற்றியுடையவர்களாகக் காணக்கூட்கிறது. (பக். ii & iii).

தொல்சீர் இலக்கிய மரபு பேண்ப்படாததற்கு அமைதி காணும் பெஞ்சமின் செல்வம் அவர்களின் கூற்று நடந்த தவறுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் தொனியில் அமையவேண்டுவதில்லை. ஏனெனில் ஈழத்துக் கத்தோலிக்கத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் ஆணியே அதுதான். பெரும்பான்மையான கத்தோலிக்க மக்களின் வாழ்க்கை நிலை காரணமாக அவர்கள் நாடகம் போன்ற அவைக்காற்று கலையை யும், வாய்மொழிப்பாடல் மரபையும் கொண்டே தங்கள் மத இலக்கியத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கின்றனர். இது அப்பாரம்பரியத்தின் பலமேயன்றிப் பலவினமன்று.

இந்நிலைமையை மனதிற்கொண்டு சைவப் பாரம்பரியத்தை நோக்கும்பொழுது சைவத்தின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்குத் தோன்றிய இலக்கிய இயக்கம் வாய்மொழி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் புறக்கணித்து வைதீக உயர் இலக்கியப்பாரம்பரியத்துக்கே இடம் கொடுத்தமை தெரிய வரும். அந்த இயக்கம் எழுத்தறிவுடைய நிலவுடைமையாளரையே தனது களமாகக் கொண்டிருந்தது.

ஓரே மொழிப் பண்பாட்டிலுள்ள ஒரு மதக் கூட்டத்தினரூள் ஒருசிலர் தொல்சீர் இலக்கிய மரபையும், மற்றோர் வாய்மொழிப் பாரம்பரிய இலக்கிய மரபையும் பேணமுனையும்பொழுது அச்சமூகத்தில் நிலவும் சமனற்ற வளர்ச்சி நன்கு தெரிய வரும்.

கத்தோலிக்க ஆக்க இலக்கியங்களைப் புரட்டஸ்தாந்த ஆக்க இலக்கியங்களுடன் ஒப்புநோக்கும்பொழுது அவற்றுக்கிடையே யுள்ள வேறுபாட்டுக்குச் சமூக அடிப்படை வேறுபாடே காரணம் என்பது புலனாகும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் மொழியாய்வும்

— கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், B. A., Ph. D. —

1. முன்னுரை

ஈழ நாட்டிலே, தனிப்பட்ட முறையில் தமிழின் பல்வேறு துறைகளிலே ஈடுபட்டு, ஆய்வுகள் பல மேற்கொண்டு, அத்துறைகள் வளரத் தொண்டாற்றியவர்களென இருவரைக் குறிப்பிடலாம். ஒருவர் மட்டக்களப்பு எமக்களித்த முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபலானந்தர்; மற்றவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் பெற்றெடுத்த பன்மொழிப்புலவர் தவத்திரு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மானிடவியல், வரலாறு, சமயம், சமூகவியல், மொழியியல், தர்க்கம் ஆகிய துறைகளிலே ஈடுபட்டார். அவருடைய ஈடுபாட்டினை எடுத்துக் காட்டுவனவாக அத்துறைகளிலே அவர் எழுதிய நூல்கள், கட்டுரைகள், பிரசுரங்கள் ஆகியன விளங்குகின்றன. தான் கொண்ட கொள்கையை எத்தனை ஆதாரங்களால் நிறுவ முடியுமோ அத்தனை ஆதாரங்களையும் தன் ஆய்விலே முன்னிறுத்தி வைக்கும் பண்பினை முனிவரின் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் காணக்கூடியதாயுள்ளது. அவர் ஈடுபட்ட துறைகளுள் மொழியியல் துறையே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்குக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்துத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு மொழியியல் என்னும் நவீன அறிவியல் துறையை எடுத்துக்காட்டி, அதிற் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி விளக்கி புகழ்பெற்றார் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். அப்பேராசானுக்கு

முன்னோடியாகவும், ஈழத்திலே மொழியியல் ஆய்வுக்குக் கால்கோள் விழா நடத்திய வராகவும் திகழ்கிறார் அருட்திரு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். சுவாமி இதனைத் தன்னுடைய வாயாலேயே எடுத்துக் கூறியுள்ளார்:

“மொழிநூல் வேறு, இலக்கணநூல் வேறு. முன்னையது தனிச் சொற்களில் இயல்பையும், அவை தம்முள் அடையும் மாற்றங்களையும் கூறும். பின்னையது சொற்கள் ஒன்றோடொன்று கூடும் போது முன்விடை இறுதி நிலைகளிற்கொள்ளும் விகாரங்களை எடுத்தோதும். தமிழில் தொல்காப்பியம் முதலாய பல இலக்கண நூல்கள் எழுந்துள்ளன. மொழி நூல்களோ சம்பகாலத்தில் மட்டும் வெளிப்படத் தொடங்கின ஆகும். மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் இயற்றிய ‘மொழிநூல்’ (1913) இந்தநிலையில் முதற் செய்த பிரயத்தனமாய் மேலும் பல திருத்தங்களுக்கு இடனாய்க் கிடக்கின்றது. டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் சென்ற வருஷம் வெளியிட்ட தமிழ்மொழி நூல்¹ உண்மையில் இலக்கண ஆராய்ச்சினூலே அன்றி மொழிநூல் ஆகாது. எனது ‘‘தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு’’ (1927) ‘‘தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி’’ (1932) எனும் இரண்டும் யதார்த்தமான மொழி நூலினுக்குரிய அத்திவாரங்களையிட்டன எனச் சொல்லலாம்.’’²

1. அன் எழுதிய துவின் போர்: A History of Grammatical Theories in Tamil Madras 1934

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்: தமிழ் மொழி நூல்கள் பக். 26

சுவாமியவர்கள் ஈழநாட்டு மொழியியல் ஆய்வுக்கு மாத்திரமன்றி, தமிழ்மொழியிலேயே மொழியியல் பற்றி எழுதும் வரலாற்றுக்கு முன்னோடி என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டோமெனினும், அவர் மொழிநூல் இலக்கண நூல் இரண்டுக்குமிடையே காணப்படும் வேறுபாடு என்ன என்று கூறியது தற்கால மொழியியற் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்றதல்ல என்பது இங்கு குறிப்பிடத் வேண்டும். அப்படியாயின், மொழிநூலுக்கும் இலக்கண நூலுக்குமிடையே யுள்ள வேறுபாடு யாது?

நாம் ஒரு நாளில் எமது பேச்சிலே எத்தனையோ வாக்கியங்களை உண்டாக்குகிறோம். எம்முடைய வாழ்நாளிலே நாம் உண்டாக்கும் வாக்கியங்களோ கணக்கற்றன. எண்ணமுடியாத இவ்வாக்கியங்களை உண்டாக்க எமக்குச் சில எண்ணக்கூடிய மொழிவிதிகள் உதவுகின்றன.³ இவ்விதிகளை நாம் உள்ளார்ந்தமாக அறிந்துள்ளோம். அதனால் ஒவ்வொரு தடவையும் நாம் பேசும்போது இவ்விதிகளை நினைத்துக் கொண்டுதான் பேசுகிறோம் என்பதல்ல. தமிழ்மொழிபற்றிய விதிகளை தமிழராகிய நாம் எம் உள்ளுணர்வால் உணர்ந்திருக்கிறோம். பிற மொழியாளர் ஒருவர் பிழையாக ஒரு தமிழ் வாக்கியத்தைக் கூறியவுடன் தமிழ் இலக்கணத்தை வரன்முறையாகக் கற்காத எந்தத் தமிழனும் அவ்வாக்கியப் பிழையை உணர்ந்துவிடுகிறான். இதனைத்தான் மொழிபற்றிய உள்ளுணர்வு என்கிறோம். ஆகவே இலக்கணம் என்பது மொழிக்கு அடிப்படையான வாக்கியங்களையும், அவ்வாக்கியங்களிலே இடம் பெறும் உறுப்புகளையும் பற்றிய விதிகளை வகுத்துக் கூறுவதாகும். ஆனால் மொழியியலோ அவ்விதிகளைப்பற்றியும், மொழி பேசுவோரின் உள்ளுணர்வு பற்றியும் பொதுவானவை

யும், மொழிக்குமொழி சிறப்பானவையுமான கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றது.

மொழி நூலுக்கும் இலக்கண நூலுக்குமுள்ள வேறுபாடுபற்றிய சுவாமியின் விளக்கம் எப்படி அமையினும் அவர் குறிப்பிட்ட இந்நூல்களும் தமிழர் ஒருவராலே முதன்முதல் தமிழில் எழுதப்பட்ட மொழிநூல்கள் என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை. இவ்விரு நூல்களைவிட அவர் இத்துறையில் எழுதிய ஏனையவற்றையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நிரைப்படுத்திக் காட்டுதல் பொருத்தமாக அமையும் என எண்ணுகிறேன். அவருடைய நூல்களாவன:

1. தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு சுன்னாகம், இலங்கை, 1927
2. தமிழ் சொற் பிறப்பாராய்ச்சி, St. Joseph's Catholic Press, Jaffna 1932
3. தமிழ்மொழி ஒப்பியல் அகராதி (6 பாகம்) திருமகள் அழுத்தகம் சுன்னாகம். 1938
4. தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி, கட்டுரைத் தொகுப்பு-1 ஞானப்பிரகாசர் ஆச்சிரமம் திருநெல்வேலி: யாழ்ப்பாணம்.
5. An English-Tamil Dictionary (கையெழுத்துப் பிரதி.)

அவருடைய ஆய்வுக் கட்டுரைகளாவன.

1. "The Origin of Language: A New Theory" Madras Christian College Magazine Oct. 1929
2. "The Proposed Comparative Tamil Lexicon" The Jaffna Catholic Guardian. 1929. PP. 1-34.

3. இது மொழியின் 'பிறப்பாக்க' (generative) ப் பண்பு என மொழியியலாளர் கூறுவர். இது பற்றிய சுருக்கமான விளக்கத்திற்குப் பார்க்க: Lyons, J. Chomsky, Fontana Modern Masters, 1970 pp. 43-46

3. "Radical Relationship between the Dravidian and Indo-European Languages" New Review. Nov 1936
4. "Some Laws of Dravidian Etymology" The Anthropos Vol. xi, pp. 129-54
5. "The Dravidian Element in Sinhalese" The Anthropos Vol. xxxii 1937. pp. 55 1-70
6. "Root Words of the Dravidian Group of Languages"
7. "pedigree of Words." Pamphlet.
8. "Sumerian and Tamil" Pamphlet.
9. "Origin of the Tamil Language"
10. "Linguistic Evidence for the Common Origin of the Dravidians and Indo Europeans" Tamil Culture Vol. ii: 1 Jan. 1953. p. p. 88-112
11. "Dravidian and Indo-European Languages" New Review. 1936.

2. தொடர்புக் கோட்பாடு

2.1. திராவிட மொழிகளும், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளும் இரு வேறுபட்ட குடும்பங்களென அறிஞர் பலர் நிறுவியவிடத்து, அவ்விரு குடும்ப மொழிகளுக்கும் அடிப்படையாயமைந்த ஆதிச் சொற்கள் ஒரு வகுப்பினவே என்பது சுவாமி ஞானப் பிரகாசருடைய கொள்கையாகும். ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆய்வின்மூலம் இக் கொள்கையினை நிறுவப் பல கட்டுரைகளைச் சுவாமியவர்கள் எழுதியுள்ளார். இவருடைய ஆராய்ச்சியினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆய்வின் மூலம் இக்கொள்கையினை நிறுவப் பல கட்டுரைகளைச் சுவாமியவர்கள் எழுதியுள்ளார். இவருடைய ஆராய்ச்சியினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆய்வுபற்றிய வரலாற்றினை மேலெழுந்தவாரியாக அறிந்துகொள்ளுதல் பயனுடையதாகும்.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்து மொழிகளுக்கிடையே காணப்படும் 'ஒத்த பண்புகள்' இரு வகையின: சொற்களுக்கிடையே காணப்படும் ஒத்த பண்புகள், இலக்கண அமைப்புக்களிடையே காணப்படும் ஒத்த பண்புகள். தமிழையும் மலையாளத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவோமெனில், இரு மொழிகளிலும் பொதுவான பல சொற்கள் இருப்பதை நாம் அறியலாம். ஆனால் தமிழுக்கும் இந்திக்குமிடையே மிகச் சொற்பமான பொதுச் சொற்கள் இருப்பதையும் தமிழுக்கும் ஜப்பானிய மொழிக்குமிடையே எவ்விதப் பொதுச்சொற்களும் இல்லாமலிருப்பதைக் காணலாம். ஆகவே தமிழும் மலையாளமும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உடையன என்றும், தமிழும் இந்தியும் வெகு தூரத்துத் தொடர்பு உடையன என்றும்; தமிழும் ஜப்பானிய மொழியும் தொடர்பில்லாதன என்றும் நாம் கூறுவோம். இரு மொழிகள் நெருங்கிய "தொடர்புற்றன" என்று கூறும்போது, அவ்விரு மொழிகளும் முன்னர் ஏதோ வொரு மொழியிலிருந்து வளர்ந்துள்ளன என்று கூறுதற்கொப்பாகும். அதாவது இவையிரண்டும் ஒரு குடும்ப மொழிகள் என்று இன்னொரு வகையிலே கூறலாம். ஐரோப்பாவின் பெரும்பாலான மொழிகளும், ஆசியாவின் பல மொழிகளும் இந்தோ-ஐரோப்பியக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தனவாயமைந்தன. இக்குடும்பத்திலேயே ஜெர்மனிக், ஸ்லாவனிக், றோமானஸ், இந்தோ-ஐரோப்பியன் கெல்றிக் போன்ற பல கிளைக்குடும்பங்கள் உள்ளன. வேறு சில மொழிக்குடும்பங்களாவன: செமிற்றிக், திராவிடம், பிரிஞோ-உக்கிறியன், சீனோ-திபேத்தியம், அல்ற்றாய்க் என்பனவாகும்.

இவ்வாறு மொழிகளுக்கிடையேயுள்ள தொடர்புகளைக் கண்டறிந்து, அவற்றைக் குடும்பங்களாக இனங்கண்டுகொள்ளும் ஆய்வு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு மொழியியலாளர் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய ஆய்வு ஒப்பீட்டு மொழியியலாய்வு என அழைக்கப்பட்டது.

மொழியை அறிவியலடிப்படையில் ஆராயும் தன்மை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பித்தது. வரலாற்று நோக்கில் மொழியை அணுகும் முறை வலுப்பெறத் தொடங்கியது. இந்நோக்கு மொழிக்கு மாத்திரமன்றி, சட்டம், வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சமூக பொருளாதாரக் குழுக்கள் ஆகிய எல்லா மனிதாய நிறுவனங்களுக்கும் பொருத்தமாய்மை ந்தது. இவை யாவும் தொடர்ந்து மாற்றத்துக்குள்ளாவன. ஆகவே அவற்றின் தன்மைகளை ஒரு குறிப்பட்ட காலகட்டத்தில் சில கருது வயப்பட்ட கோட்பாடுகளுக்கமைய விளக்குவதைவிட, அவற்றின் வளர்ச்சிக் கட்டங்களையும் அவற்றிற்கான காரணிகளையும் விளக்குதலே பொருத்தமாகும். இவ்வரலாற்று நோக்குப் பல மொழிகளின் பண்புகளை ஆயுமிடத்து அவற்றின் வளர்ச்சி நிலைகளையும் தொடர்பு நிலைகளையும் காணுதற்கு மொழியியலாளரை ஊக்கியது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், இந்தியா வுக்கு வந்த மேலை நாட்டாரிடையே சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் போன்ற ஆராய்ச்சியாளரும் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வறிஞர்களுக்கு சமஸ்கிருத மொழி பெரு விருந்தளித்தது. அதற்கும் கிரேக்க லத்தீன் மொழிகளுக்கு மிடையே ஒற்றுமைகள் பல இருப்பதைக் கண்டறிந்தனர். இவற்றையொட்டி மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் பலனே இத்தோஜரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தின் தோற்றமாகும். தொடர்புள்ள மொழிகள் முன்னைய ஏதோவொரு மொழியின் உருவேறுபட்ட வடிவங்களாயமையினும், வரலாற்று நோக்கில் பிள்ளைக்கிப் பார்க்கும் போது அம்மொழிகளுக்கிடையே வேறுபாடுகள் குறைவாகவேகாணப்படும் என்ற அடிப்படையில் ஆராயப்படுகின்ற அறிஞர்கள், இரு மொழிகளிலே பல பொதுச்சொற்கள் இருப்பதால் மாத்திரம் அவை தொடர்புற்றன என்று கூறிவிட முடியாது என்றும், அம்மொழிகளின் இலக்கண அமைப்புகளில் காணப்படும் ஒற்றுமைகளே அம்மொழி

கள் தொடர்புற்றன என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டும் என்றும் கூறினர். சொற்களிலே ஒற்றுமை காணப்படின், அச்சொற்கள் தொடர்புற்ற அவ்விரு மொழிகளின் அடிப்படைச் சொற்களா என்பதை நோக்கவேண்டும் என்றும் அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.⁴ இம்முறையிலேயே மேலைத்தேய ஒப்பீட்டு மொழியாய்வு வளர்ச்சியுற்று வந்தது.

2-2 தமிழ் அடிச்சொற்களே ஆதிச்சொற்கள் என்றும், அவ்வடிச் சொற்களினின்றே ஆரியச்சொற்கள் பிறந்தன என்பது சுவாமிந்ரானப்பிரகாசருடைய கொள்கையாகும். தன்கொள்கையினை நிலைநிறுத்தப் பல்வேறு வகையான உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிச் செல்கின்றார். அவற்றுள் ஒன்றினை அவருடைய கூற்றுக்களின் மூலமே இங்கு காட்டுகிறேன்.

“காற்றைக் குறித்தற்கு சமஸ்கிருதத்தில் வாத, வாயு எனஞ் சொற்கள் உண்டு. இவ்வாதச் சொல்லே லத்தீனில் உவந்து-ஸ் (Ventus) எனவும், ஆங்கிலத்தில் உவிண்ட் (Wind) எனவும், லித்துவேனியத்தில் உவெஜ-ஸ் (Wejes) எனவும் நிற்கும் என்பர் ஐரோப்பிய மொழி நூலோர். இவ்வுருவங்களுக்கு அடி யாது எனத் தேடுங்கால் எமது தமிழ் ஊதையே என்று தோன்றும். ஊதை ஆதியில் ஊத என நின்றதென்பதற்கு மலையாளம் முதலிய பாகதங்களில் ஜகாரவீற்றுச் சொற்கள் அகரவீரய் நிற்பது சான்று. இனி உகரம் ஆதிவகரம் எனும் இரு ஒலிகளும் இதழ் குவித்து உயிர்ப்பு விடுவதினால் எழுகின்றமையால் ஒத்த பிறப்புடையன என்பது ஒலிநூல் முடிபு. தமிழில் உழல் (திரும்பு) எனும் சொல் (வள) வளை என வந்தது போல், எமது ஊதைச் சொல் வடமொழியில் உ-வாத என்றாகிய பின் வாத என நின்றது. அப்பால் உ-வாத இடையில் அநுநாசிகம் வரப்பெற்று உவாந்த, உவேந்த, உவெந்து-ஸ் எனக் காற்றிற்கு லத்தீனியச் சொல்லா

4. இது பற்றி விபரமாக அறிய, பார்க்க: Lyons, J. Introduction to Theoretical Linguistic Cambridge: 1968. pp. 21-38.

யிற்று. உவெந்த எனும் உருவந்தான் உவெஞ்ச, உவெஜ-ஸ் என வித்துவேனியமாயிற்று.”

இவ்வாறு சுவாமியவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் உதாரணத்தை அரண்செய்யும் வகையிலே சில மொழியியல்புகளைக் கோட்பாடுகளாக முதலில் அவர் கூறியுள்ளதையும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். அக்கோட்பாடுகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

- (அ) தமிழ்மொழி ஆரம்பத்தில் அ,இ, உ, எ எனும் நான்கு இடச் சுட்டுக்களை⁶ முதன்மையாகக் கொண்ட அடிச்சொற்களையே கொண்டமைத்தது.
- (ஆ) இவ்வயிர் முதற் சொற்களினின்றே மெய்முதற் சொற்கள் பிறந்தன. தமிழும் எனுஞ் சொல் ‘ஆழ’த்தினன்று வந்ததென்றும், சால் ஆல் என்ற சொல்லின் திரிபு என்றும் உதாரணம் காட்டுவர்.
- (இ) தமிழ் உயிர் முதற்சொற்களை இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்கள் பிறப்பதற்கான அடிச் சொற்களாகும்.

2. 3. இனி, சுவாமியினுடைய கொள்கை விளக்கத்தினை மதிப்பீடு செய்வோம். அவருடைய ஆய்விலே பல குறைபாடுகளை உடனடியாக எடுத்துக் கூற முடியுமெனினும் அதிலுள்ள சிறப்பினையே நான் இங்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். தமிழ் அடிச்சொற்களினின்று சமஸ்கிருத, லத்தீன், வித்துவேனிய மொழிச்சொற்களைப் பெறுவிக்கும் முறையில், எனக்கு உடன்பாடு இல்லையெனினும், சுவாமியவர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ள பல்வகைப்பட்ட உதாரணங்களினின்று ஓர் உண்மை மறக்கமுடியாதவாறு புலப்படுகின்றது. அதாவது, திராவிடம்-இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் சொற்களை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டாலே,

அவற்றுள் பல அடிப்படையான ஒற்றுமைகளை இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. இவ்வொற்றுமையை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு குடும்ப மொழியிவிருந்துதான் மற்றக் குடும்பமொழி தோன்றியது என்று கூறிவிடமுடியாது. இதுபற்றிப் பின்னர் விளக்கப்படும். அதற்கிடையில் இவ்வொற்றுமைப் பண்பினை தொடர்ந்து விளக்கமாக ஆராய்வோம்.

மொழி ஆய்வில் இந்த நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றின் பின்னர் சில புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. பேராசிரியர் நோம் சொம்ஸ்கி⁷ என்பவரே இத்தகைய புரட்சிகரமான கருத்துக்களை முன்வைத்தவராவர். அவருடைய கருத்துக்களுள் ஒன்று பின்வருமாறு அமைகின்றது. தமிழ், ஆங்கிலம், சீனம், பிரெஞ்சு போன்ற குறிப்பிட்ட மொழிகளுக்கான இலக்கண விதிகளை நிச்சயப்படுத்தும் பொதுக்கோட்பாடுகள் எல்லா மனித மொழிகளுக்கும் பொதுவானவை. இப்பொதுக்கோட்பாடுகள் உயிரியல் அடிப்படையில் நிச்சயப்படுத்தப்படுகின்றன. அதாவது இப்பொதுக்கோட்பாட்டு அறிவு குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோரிடமிருந்து பிறப்பியலடிப்படையில் கிடைக்கின்றது. மனிதமொழிகள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான சில அடிப்படைத் தன்மைகள் உண்டு என்னும் சொம்ஸ்கியின் கருத்தை ஒட்டிப் பல்வேறு அறிஞர்கள் அவ்வடிப்படைத் தன்மைகள் எவை என்பதை ஆராய்வதிலே ஈடுபட்டுள்ளனர். அப்பண்புகளை ‘உலக மொழியியற் பண்புகள்’ (Linguistic Universals) என்று பெயரிட்டுள்ளனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய ஆராய்ச்சியிலிருந்து அவர் ஒப்பிட்டு ஆராயும் பல மொழிகளைப் பொறுத்தவரையில் சொல்லமைப்பிலே சில பொதுத் தன்மைகள் வெளிப்படுவதை நாம் உணரலாம். உலக மொழிகளின் சொல்லமைப்பை ஒட்டிப் பொதுப்பண்புகளை ஆராய எண்ணு

5. தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி. பக். 8.

6. இச்சுட்டுக்கள் பற்றி இக்கட்டுரையின் 3-ம் பிரிவு கூறு

7. இவரைப்பற்றிய அறிய, பார்க்க: Lyons, J. Choms

வார்க்கு இவருடைய விளக்கங்கள் துணை புரியுமென்பது எனது எண்ணம்.

இனி, ஊதை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லி லிருந்தே **வாத**, **வெந்துஸ்**, **வினட்**, **வெஜஸ்** ஆகிய சொற்கள் பிறந்தன என்னும் சுவாமியின் கொள்கைக்கு அடிப்படையாக அமைவது, “தமிழ் உயிர்முதற் சொற்களே ஆரியச் சொற்கள் பிறக்கக் காரணமான அடிப்படைச் சொற்கள்”. என்னும் அவருடைய கோட்பாடே ஆகும். இக்கோட்பாட்டிற் காணப்படும் குறைபாடு தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. சுவாமி அவர்களுடைய கோட்பாட்டின் படி ஆரம்பத்தில் உயிர்முதல் வேர்ச்சொற்களே இருந்தன என்றும், அவற்றினின்றே மெய்முதற் சொற்கள் பிறந்தன என்றும் கொள்ளப்படும். அப்படியாயின் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளில் உயிர்முதல் வேர்ச் சொற்கள் இருக்கவில்லையா என்னும் வினாவுக்கு மறுமொழி கூறுவது கஷ்டமாகும். அத்துடன் மேற்படி ஊதைச் சொல்பற்றிக் கூறுமிடத்து சுவாமியவர்கள், ஊதைச் சொல் உத் எனும் அடிச்சொல்லிலிருந்து பிறந்தது என்று கூறுமிடத்து:

“இவ் உத் எனும் தலையடி உ எனும் சேய்மைச் சுட்டும் தாரவியஞ்சளமுஞ் சேர்ந்து உருவானது. சேய்மையாக்குதல், முன்னாகத் தள்ளுதல் எனும் பொருள் உளது. வடமொழியிலும் உத் (ud) எனும் உபசருக்கத்திற்கு மேலே, சேய்மையில் எனும் பொருள் இருத்தலையுங் காண்க.”⁸

என்று கூறியுள்ளதை நோக்குக. ஊதை எனும் தமிழ்ச் சொல் உத் எனும் அடியிலிருந்து பிறந்தது என்றும், ஊதையிலிருந்து சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளின் சொற்கள் தோன்றின என்று சுவாமி அவர்கள் கூறினால், சமஸ்கிருத உபசர்கமாகிய

உத் என்பதிலிருந்து தமிழ் ஊதை, ஏனைய ஐரோப்பியச் சொற்கள் ஆகியவை தோன்றியிருக்கலாம் என்று கூறுவதும் தவறாகி விடாது. ஏனெனில் ஒரு மொழியிலுள்ள இடைச்சொற்கள் அல்லது உபசருக்கங்கள் என்பன அம்மொழியின் அடிப்படை வடிவங்கள் என்று ஒப்பீட்டு மொழியியலாளர்கருதுவர். ஆகவே சமஸ்கிருத உபசர்க்கமாகிய உத், அம்மொழியின் அடிப்படை உருவமாகும். அது தமிழ்மொழி ஊதையிலிருந்து பிறந்தது என்று சுவாமி அவர்களே கூறமாட்டார். அப்படிக்கூறின், அவருடைய கோட்பாடுகள் யாவுமே பிழைத்து விடும். ஏனெனில் ‘உ’வின் திரிபே ‘ஊ’ என்பது சுவாமியினுடைய கருத்தாகும்.⁹

3. கால-இட சம்பந்தமும் சொற்களும்

3. 1 சுட்டெழுத்துக்கள் எனத் தமிழ் இலக்கணகாரர் இ, உ, அ. என்னும் மூன்று எழுத்துக்களையே கூறுவர். இம் மூன்று எழுத்துக்களுடன் எ என்னும் எழுத்தினையுஞ் சுட்டெழுத்தாகக் கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.¹⁰ “அகரம் உகரம் இகரம் எகரம் எனுஞ் சுட்டுக்களை முதல் அங்கமாகக் கொண்ட நான்கு சொற் கூட்டங்களிலுமே உயிர்முதற் சொல்லெல்லாம் அடங்கும்”¹¹ என்பது சுவாமி ஞானப் பிரகாசரின் கொள்கையாகும். அத்துடன் இச்சுட்டுக்களின் பொருள்பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“இடம்பற்றியனவாய், தமிழ் மக்களின் ஆதிப் பேச்சுக்களாய், எந் தமிழ்மொழிப் பரப்பு முழுதினுக்கும் மூலவேர்களாய் நின்ற சொற்கள் இலக்கணவாசிரியரால் சுட்டுக்கள் என அழைக்கப்படுபவைகளாம். இச்சுட்டுக்கள் அ, இ, உ என்னும் மூன்றுமே என்பது அன்றோர் மத

8. தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி பக். 9.

9. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்: தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு பக். 15

10. தொல். எழுத்து 31ஆஞ் சூத்திர உரையில் நச்சினார்க்கினியர் “தன்னின - முடித்தல் என்பதனான் எகரம் விட்டுப் பொருள் உணர்த்தலுங் கொள்க” என்று கூறுவர்.

11. தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சி பக். 4.

மாயினும், யாம் எகரம் எனும் நான் காவதோர் சுட்டையும் அவற்றோடு சேர்த்தல் வேண்டும்.....பண்டை நூலாசிரியரானோர் எகரத்தைச் சுட்டாகத் தெளிக்காமை மட்டுமன்று, தாம் எடுத்தாண்ட அகரமாகிய சுட்டுக்களின் பூர்வ அர்த்தங்களையும் விளக்க அக்கறையில்லாதோராயினார். தமிழரின் புராதன சொல்வழக்குகளை ஒப்புநோக்கித் துருவி ஆராயுங்கால், அகரம் முதற்கண் அண்மையையும், உகரம் சேய்மையையும் இகரம் கீழுறுந் தன்மையையும் எகரம் மேலுறுந் தன்மையையும் சுட்டுகின்றனவாமென்பது பெறப்படும்.'¹²

என்று சுவாமி குறிப்பிடுகிறார். சுவாமியினுடைய மேற்படி கூற்றுக்களிலிருந்து மூன்று முக்கிய உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று தமிழ் இலக்கணகாரர்(தொல்காப்பியர் தொடக்கம் ஆறுமுகநாவலர் வரை எகரத்தைச் சுட்டெழுத்தாகக் குறிப்பிடாதபிழை சுட்டப்பட்டமை. இரண்டு, சுட்டுக்களின் பொருள்பற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் விளக்காமை. தமிழ் இலக்கணகாரரோ உரையாசிரியர்களோ சுட்டெழுத்துக்களின் இட சம்பந்தமான பொருளை விளக்கினரில்லை. இவர்களுள் சிவஞான முனிவர் ஒரு நுண்ணிய விளக்கங் கொடுத்திருப்பதை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். சுட்டெழுத்துக்கான உதாரணங்களில், அவன் இது போன்ற சொற்களையும், அம் மனிலன், இப்பக்கம் போன்றவற்றையும் ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கும்பொழுது முதல்வகையான சுட்டெழுத்துக்களைத் தம்முள்ளே கொண்ட சொற்களாயமைய இரண்டாவது வகையான சுட்டெழுத்துக்களைத் தனிச் சொற்களாக (அதாவது அம்மனிதன் எனும்போது அம்மனிதன் என இரு சொற்களாகப் பிரிக்கப்படும். ஆனால் அவன் அவ்வாறு பிரிக்கப்படக் கூடியதல்ல)க் கொண்டுள்ளன. இந்நுண்ணிய வேறுபாட்டினைச் சிவஞானமுனிவர் அகச்சுட்டு என்றும் புறச்சுட்டு என்றும் கூறுவர்.¹³ இவ்

விளக்கத்தினைத் தவிரத் தமிழ் இலக்கணகாரர் சுட்டுக்களின் உண்மைப் பொருளை விளக்காமையைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கமுறையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். மூன்று, தமிழ்ச் சுட்டுகளுக்குச் சுவாமியவர்கள் பொருள் கூறியமை. இதனைச் சிறிது விளக்கமாக நோக்குவோம்.

சுட்டுதலை ஆங்கிலத்தில் 'Deictic' என்பர். இச்சொல் கிரேக்கச் சொல்லாகிய 'deixis' என்பதிலிருந்து பிறந்தது. கிரேக்கத்தில் 'deixis' என்றால் 'சுட்டுதல்', 'காட்டுதல்' என்னும் பொருள்படும். 'சுட்டுதல்' என்னும் கருத்துத் தற்கால மொழியியலாளரால் இலக்கணக் கூறுகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் குறிக்கப்படும்.¹⁴ எந்த மொழியிலாவது ஒரு கூற்றினை ஒருவர் கூறும்போது, அக்கூற்று ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திலுமே உண்டாக்கப்படுகின்றது. அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட கால-இட சம்பந்தப் பின்னணியிலேயே அக்கூற்று இடம் பெறுகின்றது என்பதாம். இக்கால-இட சம்பந்தத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்ச் சுட்டுக்களின் பொருளைப் பொருத்தமாகக் கூறியுள்ளார்.

3-2 தமிழ்ச் சுட்டுக்களாகிய அ, இ, உ, எ ஆகியவற்றின் பொருளை எடுத்துக் கூறுமிடத்துச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கால-இட சம்பந்தத்தினை மாத்திரமே கொண்டார். அவருடைய ஆய்வு நோக்குக்கு அது பொருத்தமாக அமைந்திருக்கலாம். ஆனால், சுட்டுக்களின் பயனை நன்கு நாம் விளங்கிக்கொள்ள 'பேசுவோர்-கேட்குநர்' தொடர்பினையும் மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். நாம் உரையாடும்போது, பேசுபவர் 'நான்' ஆகவும், கேட்குநர் 'நீ' ஆகவும் இருத்தல் இயல்பு. ஆகவே பேசுபவர் 'தன்மையிலும்', கேட்குநர் 'முன்னிலையிலும்' குறிப்பிடப்படுவர். ஆகவே பேசுநர்-

12. தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு பக். 11-12.

13. நன்னூல். சிவஞானமுனிவர் விருத்தியுரை

14. இதுபற்றிய விபரத்துக்கு: Lyons, J. Introduction to Theoretical Linguistics pp. 275-81.

கேட்குநர் தொடர்பிலே கால-இடத் தொடர்பு சாதாரணமாக ஒன்றாகவே இருக்கும் (சில 'அசாதாரண' சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு; தானே தனக்குள் பேசிக் கொள்ளுதல், தொலைபேசியில் பேசும் போது கேட்குநரும் பேசுநரும் ஒரே இடத்தில் இல்லாமல் இருத்தல் போன்றன). பேசுபவரோ, கேட்பவரோ சிலவேளை மூன்றாமவரைக் குறிப்பிடுதல் உண்டு. 'மூன்றாமவர்', அதாவது 'படர்க்கை'யிலிருப்பவர் சிலவேளை பேசுபவருக்கு அண்மையில் அல்லது இருவருக்குமே சேய்மையில் இருக்கலாம். படர்க்கையில் இம்மூவரை வேறு பாடுகளையும் நுண்ணிதாக இ, உ, அ ஆகிய மூன்று சுட்டுக்களும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இந்த ஆள் என்னும்போது பேசுபவருக்கு அருகிலிருப்பவரைக் குறிக்க உந்த ஆள் கேட்பவருக்கு அருகிலிருப்பவரைக் குறிக்கும். அந்த ஆள் பேசுபவர் கேட்பவர் ஆகிய இருவருக்குமே அப்பால் உள்ளவரைக் குறிக்கின்றது. பேசுபவரைப் பொறுத்தமட்டில் உந்த ஆள், அந்த ஆள் ஆகியன சேய்மையைக் குறிப்பனவாகவும் இந்த ஆள் அண்மையைக் குறிப்பதாகவும் அமையும். இவ்வாறு 'பேசுநர்-கேட்குநர்' தொடர்பு சம்பந்தமாகச் சுட்டுக்கள் பெறும் பொருளைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஏற்கனவே எடுத்துக் கூறியுள்ள கால-இட சம்பந்தத்துடன் தொடர்புள்ள பொருளுடன் சேர்த்து நோக்குதல் பயனுடைத்தாகும்.

4. ஞானப்பிரகாசருடைய மொழியாய்வின் நோக்கு

4. 1. ஈழநாட்டிலே பன்மொழிப் புலவர்கள் என நால்வரை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள் சுவாமி விபுலானந்தர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, தமிழ்த்துதர் வண. பிதா. சேவியர் தனிநாயகம் அடிகள் ஆகியோராவர். அவர்கள் தாமறிந்த மொழிகளிலே 'தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம்' என்று கூறினால் அங்கு அனுபவ உண்மை புலப்படுவதை நாம்

காணலாம். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்மொழியில் மிகுந்த பற்றுடையவர். அப்பற்றின் காரணமாகத் தமிழ்மொழியின் சிறப்பை அறிவியல் முறையிலே மொழியாய்வின்மூலம் வெளிப்படுத்தத் துணிந்தார். இது ஒன்றே அவருடைய ஆய்வின் நோக்காக இருந்தது. தமிழ் மொழிபற்றி எத்தகைய ஆய்வினை மேற்கொண்டாலும் இந்நோக்கிலிருந்து அவர் தவறினாரில்லை. தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு என்னும் நூலினை தொடங்கும் போது,

“அமிழ்தினும் இனியது என அறிஞர் போற்றும் எம் அரிய தமிழ்மொழியின் கட் பொருந்திய அழகுகளுள் ஒன்று யாதெனில், அதன் பன்னூற்றுத் தொகைப்பட்ட சொற்களிற் பெரும் பாங்கானவை தம்முள் இனங்கொண்ட கூட்டங் கூட்டமாய் இயலுதலாம்.”

என்று கூறுவர். தமிழின் இயல்புகளை ஆய்வு முறையிலே எடுத்துக்கூற முற்பட்டபோதிலும், அவ்வியல்புகளின் பெருமையினைத் தானே தன்னுள் வியந்தும் ரசித்தும் எழுதும் தன்மையுடையோராய் விளங்கினார் சுவாமியவர்கள்.

4. 2. தமிழிலே பற்றுடையவராக அவர் ஆய்வு செய்ய முயன்றதினால், சிலவேளைகளில் அவருடைய விளக்கங்களில் அறிவியல் வாதத்துக்குப் பதிலாக உணர்வு மேலோங்குவதை அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. இதன் காரணமாகச் சில சந்தர்ப்பங்களிலே, தக்க சான்றாதாரங்களுடன் நிரூபிக்க முடியாத கூற்றுக்கள் சில வற்றையும் அவர் கூறியிருத்தலையும் நாம் காணமுடிகின்றது. எப்படியிருப்பினும், சுவாமி அவர்களுடைய தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சியிலே பல புதிய நுண்ணிதான கருத்துக்கள் எமக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. அவை மொழியியல் மாணவர்க்கு விருந்தளிப்பனவாகும். அவற்றைப் பொன்னே போல் நாம் போற்றி, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நம்மிடையே சாகாவரம் பெற்றுவாழ்வார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சீரிய சமயப்பணி

— கலாநிதி வே. அந்தனிஜான் அழகரசன் அடிகள் M. A., Ph. D. —

கிறீஸ்தவம் காட்டும் சமயப்பணி:

ஞானப்பிரகாசர் கண்ட சமயப்பணி:

கிறீஸ்தவம் என்பது தனி மனிதன் தன்னைச் சுற்றிக்கட்டி எழுப்புகின்ற கோபுரம் அல்ல. “என் தம்பிக்கு நான் என்ன காவலாளியா?” என்று கேட்பவன் கிறீஸ்தவன் அல்லன். ¹

அடுத்தவன் மேல் அக்கறை கொண்டு அன்பினால் அவனை அணைக்கும், இணைக்கும் பாலமே கிறீஸ்தவமாகும். சமுதாயம் ஒதுக்கியவர்களை உயர்த்துவதும், நலிந்தோர்க்கு நற்செய்தி நவில்வதும், ஒடுக்கப்பட்டோர்க்கு உரிமை வாழ்வு வழங்குவதும் கிறீஸ்தவ பணியாகும். ²

“சின்னஞ்சிறிய என் சகோதரருள் ஒரு வனுக்கு நீங்கள் இவற்றைச் செய்த போதெல்லாம் எனக்கே செய்தீர்கள்” என்று இயேசுவும் சமயப்பணியின் கொடு முடி சமூகப்பணியில் படிந்திருப்பதை எடுத்துரைப்பார். ³

கிறீஸ்தவத்தை விவிலிய அறிஞர் ஒருவர் இவ்வாறு விளக்குகிறார்: “ஒருவர் மனுக்குலத்துக்காக கிறிஸ்துவில் தன் முழு வாழ்க்கையையும் அர்ப்பணித்து, மீண்டும் மனுக்குலம் கிறிஸ்துவில் மகிமை பெற உயிர் பெற்று எழுவதே கிறிஸ்தவமாகும்.” For Christianity can be defined as the laying down of one's whole life for mankind in Christ, so that in Christ it may rise again in glory (Bright, Christians and World Freedom. Sheed and Ward, London. 1966 p. 17)

சிறு வயது இருந்தே தாழ்த்தப்பட்டவர் மேல் இரக்கம் காட்டியவர் ஞானப்பிரகாசர். சமுதாயத்தின் மேல் தட்டில் உள்ளவர்களை மதித்து வாழ வேண்டும் என அறிவுரை கூறும் அறநெறிச் செல்வராக விளங்கினார். சிறுவயதிலே “மானிப்பாய்த் தம்பி” என செல்லமாக அழைக்கப்பட்டவர் ஞானப்பிரகாசர். அவர் எப்படி சாதித் திமிரும், குலப்பெருமையும் கொண்ட தன்னைத் திருத்தினார் என சந்தியாப்பிள்ளை என்பவர் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியிருக்கின்றார்.

“நீர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை எடே, எடிவா, போ என்று கூப்பிடாமல் சகோதர நேசத்துடன் தம்பி, தங்கைச்சி இங்கே வாரும் என்று அழைத்தால் ஆண்டவருக்கு அதிக பிரியமாயிருக்கும் என்று போதனை புகட்டி விட்டார். அந்தநாள் தொடக்கம் இன்றைக்கும் அப்படியே பேச்சிலும் கிரிகைகளிலும் நடந்து வருகின்றேன்.”

இப்படி இயல்பாகவே சிறுவயது முதல் ஒடுக்கப்பட்டவர்மேல் இரக்கம் கொண்ட ஞானப்பிரகாசர், குருவானதும் வாழ்க்கையில் வழக்கி விழுந்தவர்களுக்கும், வாழ்க்கை வசதி இல்லாதவர்களுக்கும், சமுதாயத்தால் சுரண்டப்பட்டு நசுக்கப்பட்டவர்களுக்கும், தொண்டு புரிவதே தமது சமயப்பணியின் தலையாய பணி எனத் தெளிவாகக்கண்டார். குருவாக வந்த ஓர் இரு ஆண்டுகளிலே யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிக்கொடுமை என்ற

சில்லுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சிக்கிச் சீரழிவதைக்கண்டு மனம் நொந்தார். கிறீஸ்தவர்களையும், கிறீஸ்தவர் அல்லாதாரையும் அது ஆட்டிப்படைப்பதைக்கண்டு தன் “25 வருட கத்தோலிக்க வளர்ச்சி”(XXV years of Catholic Progress) என்ற சமய ஆராய்ச்சி நூலில் எவ்வாறு சாதி உணர்வு தமிழினின் இரத்தத்தில் ஊறி யுள்ளது என்பதை இவ்வாறு எடுத்துக் கூறு வார்.

“In Jaffna you may work other miracles but not the one of dissipating the unchristian atmosphere of “Caste” which may be said to permeate the very being of the Tamil man -- Such is the tyranny of prejudice nurtured through centuries and millenniums!”⁵

சாதிப்பாகுபாடு, திருச்சபைக்கு உள்ளேயும், திருச்சபைக்கு வெளியேயும் உள்ள பரம விரோதி எனக் கண்டு, அதனைப் பூண்டோடு ஒழிக்கப்பாடுபட்டார் 1910-ஆம் ஆண்டில், யாழ்நகரத்திலுள்ள “தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த இளைஞர் களுக்கென “புனித அந்தோனியார் பாதுகாவல்” (St. Anthony's Patronage) என்ற ஓர் இயக்கத்தை அருட் செல்வர் குருசோல் (Bro. Groussault) என்பவர் நிறுவினார். இந்த இயக்கத்தை அன்று புனித அருளப்பர் (St. John's Church) பங்கின் முதல் பங்குத்தந்தைகளாகக் கடமை ஆற்றிய ஞானப்பிரகாச சுவாமியும், ஜென் (Jenn) அடிகளாரும் வரவேற்றார்கள். கோயில் வளாகத்தில் இந்த இயக்கத்தை நிறுவிச் சாதிக்கொடுமைகளைத் தகர்க்க அரும்பாடுபட்டார்கள்.⁶

இந்தியாவில் தீண்டாமை, சாதிக் கொடுமை போன்ற சமூக நோய்களை வேரோடு அறுக்கப் போராடியவர்கள் அண்ணல் காந்தி, அம்பேத்கார், பெரியார், அறிஞர் அண்ணா போன்றவர்களாவர். இக்காலத்தில் அன்னை தெரேசாள் ஒடுக்கப் பட்டோருக்கு ஒளிமயமான

வாழ்வை வழங்கி வருகின்றார். இவர்களைப் போன்று இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் துணிவும், நேர்மையும், தொலை நோக்கும் கொண்டு, சமுதாயத்தின் பின்தங்கியவர்களுக்குத் தன்வாழ்வை முற்றாக அர்ப்பணித்த அமலமரித்தியாகிகள் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த, கத்தோலிக்க துறவி ஞானப்பிரகாசர் ஆவார். அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பிற சமயத்தினர், அன்று இருந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் புல்லுக்குக் கொடுக்கின்ற மதிப்பைக்கூட கொடுக்கவில்லை, என்பதை இவ்வாறு ஞானப்பிரகாசர் மனம் நொந்து கூறுவார். “பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் உங்கள் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நீங்களே பெருமை பாராட்டுவதில்லை. வழிபாட்டிற்கு உங்கள் கோயில்களைத் திறந்து விடுவதில்லை. எங்கள் ஆலயங்களிலாவது அவர்கள் வந்து வழிபாடு நடத்தட்டும்” என்று சிம்மக்குரல் கொடுத்தார் ஞானப்பிரகாசர்.⁷

ஆதியிலே தமிழ்ப்பண்பாடு சாதி பேதம் கற்பிக்கவில்லை. சாதி சமூகங்கள் இடையிலே தமிழ் இனத்துக்குள் புகுந்து தமிழனைக் கெடுத்துவிட்டன. பிற்படுத்தப்பட்டவர்களின் சமயம் சாதிக் கலப்பற்ற தமிழ்ச் சமயமாய் இருக்கட்டும். கிறீஸ்தவத்தின் துணைகொண்டு அவர்களின் உண்மை வடிவமாகிய பழைய சமயநிலைக்கு அவர்களைக் கொண்டுவரும் புத்துலகச் சிற்பியாக நான் விளங்குவேன் எனச் சிங்கநாதம் செய்தார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.⁸

ஏழையின் பசிக்குச் சோறு போடாத சமயம் அவனுக்குச் சொர்க்கத்தைத் தர முடியுமா? என வினவுவார் சுவாமி விவேகானந்தர். போதிய உடையோ, அன்றாட உணவோ இல்லாத சகோதர சகோதரியாரேனும் இருந்தால், தேவையானது ஒன்றையும் கொடாமல், ஒருவன் அவர்களைப் பார்த்து “சுகமாகப் போய் வாரு

ங்கள், குளிர் காய்ந்து கொள்ளுங்கள், பசியாற்றிக் கொள்ளுங்கள்.” என்பானாகில் பயன் என்ன? என்று கேட்பார் புனித இயாகப்பர்.⁹ “நான் பசியாய் இருந்தேன், எனக்கு உண்ணக் கொடுத்தீர்கள். தாகமாய் இருந்தேன், எனக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தீர்கள். ஆடையின்றி இருந்தேன், என்னை உடுத்தினீர்கள்,¹⁰ போன்ற ஏழை எளியவர்களுக்குச் செய்யும் அன்பின் சேவை என்ற அளவு கோலை வைத்தே மனுக்குலத்தை இறுதி நாளில் தீர்ப்பிடுவார் என்ற கிறிஸ்தவ கொள்கையில் ஊறிய ஞானப்பிரகாசர், கல்வி வாசனை இல்லாத, நாகரிகம் அடையாத, பாமர மக்களோடு, தன் சமயத்தைச் சாராத மக்கள் மத்தியில் வாழத்திட்டம் தீட்டினார்.

தாழ்ந்தவர்களை உயர்த்துவதற்கு அவர்களை விட்டு ஒதுங்கியிருந்தால் உயர்த்த முடியாது. அவர்களோடு ஓட்டி உறவாட வேண்டும். அவர்களோடு ஒருவனாக வேண்டும். எனவே அவர்கள் மத்தியில் வறுமையிலும், துன்பத்திலும் பங்குபெற தன் நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டார். மேலும் இவ்விடங்களில் ஞானப்பிரகாசர் போய் சமயத்தொண்டு செய்ய முன், 1877 ஆம் ஆண்டில் பொன்ஜீன் ஆண்டகையும், 1902 ஆம் ஆண்டில் யூலன் ஆண்டகையும் இந்து மக்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களில் மறை பரப்பும் நிலையங்கள் (Mission Centres), கிறிஸ்தவ வாழ்வு நிலையங்கள் (Centres of Christian life) ஒரு சில வற்றிற்கு வித்திட்டிருந்தார்கள்.¹¹

புதுவாழ்வு வழங்கும் புத்துலகச்சிற்பி

1904 ஆம் ஆண்டு நல்லூருக்குக் கிறிஸ்தவ பணிசெய்ய ஞானப்பிரகாசர் அனுப்பப்பட்டார். நல்லூரைத்தன் முக்கிய பணித்தளமாக அமைத்துக்கொண்டு 37 கிராமங்களில் சமயப்பணி செய்து,

ஏறத்தாழ 3,000 கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களை கிறிஸ்தவ மறையைத் தழுவச் செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.¹²

ஒடுக்கப்பட்டோர் வாழ்வதற்கு நிலங்களை வாங்கினார். போயிட்டிக்கு அருகில் ஒரு ஊரையே வாங்கி, கோயில் கட்டி குடியேற்றமும் செய்து வைத்தார். வடபகுதியில் முதல் குடியேற்றம் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய எண்ணத்திலே முகிழ்த்த ஒன்றாகும். அன்று யாழ் மறை மாவட்டத்துக்கு ஆயராக இருந்த யூலன் ஆண்டகை பெயரால் குடியேற்றம் செய்த ஊருக்கு “யூலனூர்” (Julanur) என்று பெயர் கொடுத்து அழைத்தார்.¹³ மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் கொடுத்து உதவினார். மக்களின் சமூக பொருளாதார நிலை சுவாமிகளின் உதவியால் உயர்ந்தது. சாதிக் குப்பைக்குள் புழுக்களைப்போல் நெழிந்தவர்கள், சுவாமிகளின் சமயத்தொண்டினால் சுதந்திரக்காற்றைச் சுவாசித்தனர்.

ஏற்கனவே பாரம்பரியமாக ஒரு சமயத்தில் ஊறினவர்களை, தலைசிறந்த இலக்கியக் கருவூலங்களைக் கொண்டவர்களை, ஒரு புதிய சமயத்துக்குள், ஒரு புது வாழ்வுக்குள் கொண்டு வரும்போது ஒருவர் பல தொல்லைக்குள் ஆளாவது இயல்பு. தாழ்ந்தவர்களை அடக்கி ஆளும் மேட்டுக்குடியினர், ஒடுக்கப்பட்டோர் உரிமை வாழ்வுபெற்று, சுதந்திரமாகத் திரிவதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் புதிய சமயத்தைத் தழுவினவர்களுக்கும், இவர்களை வழிநடத்திச் செல்லுகின்றவர்களுக்கும் தொல்லை கொடுப்பது உலகம் அறிந்த உண்மையாகும். அடிகளாரும் இப்பொது விதிக்கு விலக்கல்ல. அடிகளார் நல்லூரிலே சமயப்பணி செய்யமுன் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தான் ஆசிரியராய் இருந்த “அமலோற்பவ இராக்கினித் தாதன்” என்ற சஞ்சிகையில் தான் பட

இருந்த துன்பத்தை முன் கூட்டியே எழுதி யிருந்த கவிதை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“சித்திரவேதனைப்பட்டுச் சிந்தியே உதிர
வெள்ளம்
சத்திய மறைக்காய் உயிர்—தந்த வேத
சாட்சிகள்போல்
நித்தியம் நான் உம்முடைய—நேசத்துக்
காக மகிழ்ந்து
எத்துணைத் துன்பத்தையுங்கை—ஏற்க
வரம் அருள்ரோ?”¹⁴

புதிய மறையைப் பரப்புவதில் புதனி சின்னப்பரைப் போல புனித சவேரியாரைப் போல துன்புற்றார். அடிகளார் பணிசெய்த இடங்களில் ஒன்றான உரும்பிராயில் 1916 ஆம் ஆண்டில் ஓலைக்குடிசையால் ஒரு கோயிலைக் கட்டினார். 107 பேர்களைக் கத்தோலிக்க மறையில் சேர்த்தார். இதனால் மேல் மட்டத்தார் இவரை எதிர்த்தனர். மாற்றுச் சமயத்தினர் பல தொல்லைகளை இவருக்குக் கொடுத்தனர். சுவாமியின் நண்பர்கள் உரும்பிராயில் அடிகளார் இருப்பது பெரும் ஆபத்தைக் கொண்டுவரும் என்றனர். அப்போது யாழ் ஆயராக இருந்த யூலன் ஆண்டகை ஞானப்பிரகாச சுவாமியை அழைத்து “கொந்தளிப்பு அடங்கும் வரை அவ்வூரில் இருந்து வேறிடம் சென்று உமது வேலையைத் தொடங்கலாமே என்று கூறியபோது “புது ஆடுகளை ஆபத்தான நிலையில் விட்டு மேய்ப்பவன் விலகுவது கோழைத்தனம். எனது உயிருக்கே ஆபத்து நேர்ந்தாலும் நான் அவ்வூரை விட்டு விலக எண்ணவில்லை. நீங்கள் ஆணையிட்டால் அதற்குப் பணிய நான் தயாராய் இருக்கிறேன்.” என்றார். இந்த வீர வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஆண்டகை மகிழ்ச்சியோடு அவரை உரும்பிராய்க்கு அனுப்பி வைத்தார்.¹⁵

அடிகள் பணிசெய்த உரும்பிராய் ‘கிராமம்’ அவருடைய தலைமகள் (Eldest daughter) எனப்போற்றப்படுகிறார். தான் சமயப்பணி

செய்த இடங்களையும் மக்களையும் எவ்வளவு தூரம் தாயைப்போல நேசித்தார் என்றால் ஒரு முறை உரும்பிராயில் பணி செய்த போது இவருக்குத் துணையாக அனுப்பப்பெற்ற மதுரநாயகம் அடிகள் அவ்வூர் மக்களின் சண்டை பிடிக்கும் சபாவத்தையும், தூஷண வார்த்தைகள் பேசுவதையும் சகிக்காமல் வேறு இடம் செல்லும் முகமாக ஞானப்பிரகாச சுவாமியிடம் முறையிட்டாராம். அப்போது சுவாமி அவர்கள் மதுரநாயகம் அடிகளை உற்றுப்பார்த்து “பிள்ளை பெற்ற வருத்தம் பெற்றவளுக்கல்லவா தெரியும். உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்ட நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் உள்ளம், ஒடுக்கப்பட்டோர் மேல் கொண்ட தாயுள்ளம் அல்லவா? இன்று அடிகள் பணிபுரிந்த உரும்பிராய் ஒரு கத்தோலிக்க குருவையும், கன்னியர்கள் பலரையும் தரும் அளவுக்கு சமயத்துறையில் முன்னேறியிருக்கின்றது. அடிகளார் ஓலைக்குடிசையால் கோயில் எழுப்பிச் சமயத் தொண்டு செய்த மானிப்பாய், மூளாய், முலவை, உரும்பிராய், நல்லூர் போன்ற இடங்களிலெல்லாம் இன்று கற்கோயில்கள் காட்சி அளித்து நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சமயப்பணியை பறைசாற்றிக்கொண்டு நிற்கின்றன.

அறியாமையை அகற்றிய ஆசான்

புதிதாகப் புதுச்சமயத்தில் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் சமயக் கொள்கைகளில் வேருன்றி நிற்பதற்காகத் தான் கட்டிய கோயில்களுக்கருகே சிறு பாடசாலைகளையும் நிறுவினார். அங்கு மறைக்கல் வியைக் குழந்தைகளுக்கும், வயது வந்தோர்க்கும், வாழ்க்கையில் வழக்கி விழுந்தோர்க்கும் சமய வகுப்புகளை நடத்தினார். தானும் போதித்தார். தன்னோடு உடன் பணிசெய்த குருக்களையும், மறைக்கல்வி ஆசிரியர்களையும் இப்பணியில் ஈடுபடுத்தினார்.¹⁶ கிறிஸ்தவ கொள்கைகளை

நன்கு பரப்பும் நல்ல கருவிகளாகப் பாடசாலைகளைப்பயன் படுத்தினார். ஏற்கனவே, குருவாக வர முன்னரே, திருத்தொண்டராக (Deacon) இருக்கும் பொழுது 'மறைக்கல்வி' புகட்டுவதில் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். 1901-ம் ஆண்டில் யாழ் புனிதமரியாள் பேராலயத்தில் 'பெண்களின் பாதுகாவலர்' (Patronage for girls) என்ற குழு மூலம், மறைக்கல்வி பெற வாய்ப்பில்லாத பெண்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி, அவர்களுக்கு சமயக்கல்வி போதித்து வந்தார் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁸ மேலும் 12 தமிழ்ப்பாடசாலைகள் அவர் பார்வையில் இயங்கின. அப்பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கத்தோலிக்க சமய அறிவை மட்டிடுவதிலும், மாணவர்களோடு ஒரு நிமிடவாவது கலந்துரையாடுவதிலும் அவர் தவறியதே இல்லை.¹⁹ ஆசிரியர்கள் சம்பளத்துக்காக வேலை செய்யாமல், பாடத்திட்டத்தை முடிக்க வேலை செய்யாமல், கடவுள் பக்தியும், நல்லறிவுமுள்ள ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆசிரியர்களைக் கேட்டுக் கொள்வார். கிறிஸ்தவரல்லாதோர்க்கும் கல்வி புகட்டுவது கிறிஸ்தவ சமூகப் பணிகளுள் ஒன்றாகும் என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவர் சுவாமி அவர்கள்.

“தர்க்கப் பிரசங்கத்தின் தந்தை”

புதிதாகக் கத்தோலிக்க சமயத்தில் சேர்ந்தவர்களின் விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தவும், கத்தோலிக்கரல்லாதவர்களுக்குக் கத்தோலிக்க சமய அடிப்படை உண்மைகளைப் பிரச்சாரம் செய்யவும் தர்க்கப்பிரசங்கம் (Dialogue Sermons — in French Conference Dialogue) என்ற ஒரு பொது முறையைக் கையாண்டார். கவர்ச்சியான முறையில், கத்தோலிக்கர் அல்லாதோருக்குக் கத்தோலிக்க சமய உண்மைகளைப் போதிக்கும் நல்ல பய

னுள்ள முறை “இந்தத் தர்க்கப்பிரசங்கம்” என ஞானப்பிரகாச சுவாமியாரே கூறியிருக்கின்றார்.²⁰ நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சமயப்பணி செய்த கத்தோலிக்க வாழ்வு நிலையங்களிலும் (Centres of Catholic life or Mission Centres) மடுபோன்ற பொதுத் திருத்தலங்களிலும், கோயில் திருநாட்களுக்கு முன் மூன்று நாட்களுக்குத் தர்க்கப் பிரசங்கங்கள் நடைபெறும்.

தர்க்கப் பிரசங்கத்தின் தனிச் சிறப்பு

பொதுவாக இது இரவில், திறந்த வெளியில் இடம் பெறும். இரண்டு அவஸ்கரிக்கப்பட்ட மேடைகளில் இரண்டு குருக்கள் நின்று கொண்டு, ஒருவர் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்கிற ஒரு அடக்கமான மாணவனைப் போலவும், மற்றவர் கத்தோலிக்க குருவாக இருந்து கொண்டு கேள்விகளுக்குப் பதிகொடுப்பவராகவும் இருப்பார். இடைவேளையில், மத்தளம், வீணை கொண்டும் சமய சார்பான இன்னிசைகள் முழங்கப்படும. இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டுகளிக்க நாடெங்கும் இருந்து பிற சமயத்தினர் பெருந்திரளாக வந்திருப்பார். “தர்க்கப் பிரசங்கம்” ஒரு சிறந்த கலையாகும். இந்தக் கலையில் ஈடுபடுகின்றவர்களுக்கு பொது மக்களைப்பற்றிய அறிவு, மொழித்திறமை, உவமைகள், நகைச்சுவை, மக்களின் குருட்டு நம்பிக்கைகள் எல்லாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். கத்தோலிக்க சமய உண்மைகளை விளக்குவதற்கு “தர்க்கப் பிரசங்கத்தை” நன்கு பயன்படுத்தி அதன் தந்தையாகவும் விளங்குகின்றார் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். பிற சமயத்தினரின் கேள்விகளுக்கும், தாக்குதல்களுக்கும் விளக்கம் அளிக்கும் நோக்கத்தோடு “குருவில்லாத வித்தை” “மெய்பாதி பொய்பாதி”

“கணக்குண்டு வழக்குண்டு”
 “மாதாவோ - அம்மனோ?” போன்ற இருபத்தினுலுக்கும் மேற்பட்ட தர்க்கப் பிரசங்க பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தன்னுடைய சமயப்பிரசாரத்திலே பிற சமயங்களைச் சாடி இருக்கின்றாரே. இது சரியா? எனச் சிலர் கேட்கின்றனர். அவர் வாழ்ந்த காலம் சமயப் பூசல் நிறைந்த காலம். இங்கிலாந்தில் கத்தோலிக்க மறைக்கு எப்படி ஒரு நியூமனோ இலங்கையில் புத்த சமயத்திற்கு அனகாரிக தர்ம பாலாவோ இந்து சமயத்திற்கு ஒரு ஆறுமுக நாவலரோ? அப்படியே கத்தோலிக்க மறு மலர்ச்சிக்கு ஒரு நல்லார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசராகும். பியூனிக் சண்டையில் (In Punic War) உரோமர்களுடைய மனநிலை எப்படி இருந்தது என்றால், “நீ சமாதானத்தை விரும்பினால் சண்டைக்கு ஆயத்தம் செய்” என்பதாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் சமயப் பொறுமை நிலவும் காலம். இக்காலத்தில் இந்தத் தத்துவம் பொருந்தாது. “எதிரியைத் தாக்குவதே நல்ல பாதுகாப்பாகும்” என்ற கால கட்டத்தில் வாழ்ந்தவர் சுவாமி அவர்கள். தன் காலத்தில் தனக்குக் கிடைத்த சமயப் பாதுகாப்பு முறைகளைப் (Apologetical Method) பயன்படுத்தி சமயப்பணி செய்தார்.

திருமறையின் சிம்மக்குரல்

திருமறையின் கருவூலங்களை தன் சீரியதிருவுரைகள் மூலம் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும், தென் இந்தியாவிலும் ஆற்றியுள்ளார். படித்தவர்கள், பாமரமக்கள் அனைவரையும் தன் அரிய திருவுரைகளால் கவர்ந்திருக்கின்றார். மறையுரையாற்றுவோர் தங்கள் தாய் மொழியில் புலமை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என இளம் குருக்களுக்கு அறிவுரை

வழங்கியிருக்கின்றார். நல்ல சிறந்த பிரசங்கங்களுக்கு ஒருவர் தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம் போன்றவற்றில் அடிப்படை அறிவும் புலமையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென வாழ்நாள் முழுவதும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றார். இளம் குருக்கள் தங்கள் மறையுரைகளை எழுதித் தன்னிடம் காட்டித் திருத்திய பின்னரே திருவுரைகளைக் கோயிலில் நிகழ்த்த அனுமதி வழங்குவார்.²¹ இவர் எழுதிய ஞான ஒடுக்கப் பிரசங்கம் தவக்காலப் பிரசங்கம் போன்ற நூல்கள் பேர் பெற்றவை.

இலங்கையின் தமிழ் கத்தோலிக்க இயக்கங்களின் முன்னோடி

இலங்கையின் “நூதன நட்சத்திரம்” எனப் போற்றப்பட்ட சாங்கோ பாங்க் சுவாமிகள் (யாக்காமே கொன்சால்வெஸ் கபிரியேல் பச்சேக்கு போன்ற வெளி நாட்டுக் குருக்கள் ஈழத்தில் சமயப்பணி செய்தபோது சில கத்தோலிக்க நூல்களை வெளியிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் ஞானப் பிரகாசரைப்போல் ஏராளமான சமய நூல்களை எழுதி, கத்தோலிக்க எழுத்துலகில் ஒரு மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தவர் வேறு யாரும் இல்லை. 1902 ஆம் ஆண்டில் ஞானப்பிரகாசர் சுவாமிகள் ஊர் காவற்றுறையில் துணைப் பங்குக் குருவாக (Assistant parish priest) இருந்த போது, இரவல் கொடுக்கும் நூலகத்தை (Lending Library) ஆரம்பித்து வைத்தார்.²² தனிநாயக அடிகள் தூத்துக்குடியில் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தைத் தோற்றுவிக்கு முன்னரே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கத்தோலிக்க இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எழுச்சியூட்டினார். குருமடத்தில் படிக்கும் காலத்திலேயே கொலின் அடிகளாரின் தூண்டுதலாலும் ஆதரவாலும், கத்தோலிக்க சமய சார்பான வெளியீடுகளை வெளியிட்டு வட இலங்கையில் சமயப்பணி செய்தார். கிறி

தாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பணி, ஞானப் பிரகாசர் 1901 இல் குருவான பின் நூற்றுக்கணக்கான கத்தோலிக்க சமய வெளியீடுகளுக்கு வித்திட்டன.

கத்தோலிக்க இதழ்கள்

“அமலோற்பவ இராக்கினி தூதன்” (*Messenger of Our Immaculate Queen*) என்ற மாத இதழை 1897 இல் தொடங்கினார். இது தமிழில் கத்தோலிக்க பாதுகாவலனின் மாத இணைப்பு இதழாக (monthly supplement) வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. 1905 இல் இருந்து இதே இதழ் ஆங்கிலத்திலும் வெளி வந்தது. கத்தோலிக்க பாதுகாவலன் வாரப் பத்திரிகையாக 1912 ஆம் ஆண்டு வெளி வர ஆரம்பித்ததும் 16 ஆண்டுகளாக வெளி வந்த “அமலோற்பவ இராக்கினி தூதன்” நிறுத்தப்பட்டது. இந்த இதழின் ஆசிரியராகப் பல்லாண்டுகள் பணி புரிந்த பெருமை ஞானப்பிரகாச சுவாமியைச் சாரும்.²³

கத்தோலிக்க பாதுகாவலன்

இலங்கையில் வெளிவரும் தலை சிறந்த கத்தோலிக்க வார இதழ் “கத்தோலிக்க பாதுகாவலனாகும்” ஞானப் பிரகாச சுவாமியின் மேற்பார்வையிலும், உதவியுடனும் இருபது ஆண்டுகட்கு மேல் உபபத்திரிகை இயங்கி வந்திருக்கின்றது. ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த பாதுகாவலனுக்கும் (*Guardian*) ஒரு முறைக்குமேல் ஆசிரியராக இருந்து பணி புரிந்திருக்கின்றார்.²⁴ சென்னையிலுள்ள “கத்தோலிக்க ஊழியன்” என்ற இதழிலும் 1938 ஆம் ஆண்டில், “ஆண்டவர் சரித்திரம்” பற்றி தொடர் கட்டுரைகள் எழுதி வந்திருக்கின்றார்.²⁵

வழிபாடு - விவிலிய - திருமறை நூல்கள்

“எனது பூசைப் புத்தகம்” (இந்தியாவில் இத்தகைய நூல் வெளிவரமுன் இலங்கையில் வெளி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது) “திவ்விய பூசை மசகத்துவம்”, “புதிய ஏற்பாட்டில் பவி”, “கத்தோலிக்க திருச்சபையும் அதன் போதகங்களும்”, “ஆண்டவர் சரித்திரம்”, “ஆதி காலத்துப் பாப்பு மார் சரித்திர சங்கிரகம்” (*A history of the early Popes*) “திவ்விய விருந்து” போன்ற வழிபாடு, விவிலியம், திருமறை போன்ற முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட சமய நூல்களைப் படைத்துள்ளார். கிறிஸ்து நாதர் சரித்திர ஆராய்ச்சி (*Life of Christ Critically Examined*) என்ற இயேசுநாதர் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல் தமிழ் உலகில் தோன்றிய தலை சிறந்த நூல்களில் ஒன்றாகும். இலங்கை, யாழ்ப்பாண கத்தோலிக்க சமய நிலைமையைப் பற்றி மூன்று அரிய நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

1. (25 ஆண்டு கத்தோலிக்க வளர்ச்சி) *XXV years of Catholic Progress, Jaffna.*
2. (யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்கம்) “*Catholicism in Jaffna.*”
3. (இலங்கையில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் வரலாறு) *A history of the Catholic Church in Ceylon*

இவர் பதிப்பித்தும், மொழி பெயர்த்தும் வெளியிட்ட கிறிஸ்தவ நூல்கள் முப்பதுக்கும் மேற்பட்டவையாகும்.

“யோசேவால் முனிவர் சரித்திரம்” “சத்திய வேதபோதகச் சுருக்கம்”, “லூர்தில் நடக்கும் அதிசயங்கள்” போன்ற நூல்கள் அவற்றில் ஒரு சிலவாகும்.

சமய இலக்கியத்தில் ஒரு கண்டுபிடிப்பு

“ஞான உணர்ச்சி” என்ற சிறுநூல் சிறப்பான தமிழ் நடைபயைக் கொண்ட ஒரு கிறிஸ்தவ நூலாகும். இந்த நூலின் அரிய நடையைக் கண்டு தேம்பாவணி செய்த வீரமாமுனிவரே இந்த நூலையும் செய்திருக்க வேண்டும், எனப் பல்லாண்டாகத் தென் இந்திய அறிஞர்களெல்லாம் நம்பி இருந்தனர். “ஞான உணர்ச்சி” என்ற கிறிஸ்தவ நூலை வீரமாமுனிவர் எழுதவில்லை. ஈழநாட்டில் கத்தோலிக்க பணி செய்த “யாக்கோமே கொன்சால் வெஸ்” என்ற சாங்கோ பாங்க சுவாமிகளே எழுதினர். அவரே இந்நூலின் ஆசிரியர் என முதன் முதலாக இந்தச் செய்தியைக் கூறினவர் நம்முடைய ஈழத்து நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே³⁶

நாடகம்

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கிறிஸ்தவ நாடகங்களில் நாட்டம் கொண்டு சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற போது எஸ்தாக்கியர் நாடகத்தில் நடித்து அனைவரின் பாராட்டையும் பெற்றவர். குருவானதும் கிறிஸ்தவ நாடகங்களை ஊக்குவித்தார். கோயில் திருநாட்களில், திருமறைக்காகச் செந்நீர் சிந்தி உயிர் நீத்த புனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை அரங்கேற்றியிருக்கின்றார். நாடக மன்றங்களை ஊக்குவித்திருக்கின்றார். சுவாமி அவர்கள் இரண்டு கிறிஸ்தவ நாடகங்களைத் தமிழிலும், ஒரு நாடகத்தை ஆங்கிலத்திலும் எழுதினர். அந்நாடகங்களின்பெயர்களும், அவை எங்கே கிடைக்கும் என்ற செய்திகளும் கிட்டவில்லை. திருநெல்வேலியில் நடந்த இயேசு நாதர் பாடுகள் பற்றிய ஒரு நாடகத்தை அவர் பார்த்துச் சொன்ன கருத்துக்கள் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை. “ஆயிரம் பிரசங்கங்களை

யும், ஞான ஒடுக்கங்களையும்விட இயேசு நாதர் பற்றிய ஒரு நாடகம் மிகுந்த பக்தி நிலையைக் கொண்டு வரக்கூடியதாகும்.” (One passion show makes more devotional impact than a thousand sermons and retreats)³⁸ 1946 ஆம் ஆண்டு முகமலைபுனித பிலோமினாள் கோயிலில் நடந்த ஒரு கத்தோலிக்க நாடகத்தில் சுவாமி அவர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்புச் செய்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பக்தி இயக்கங்கள்

(அ) நற்கருணை ஆராதனை இயக்கம்

(Association of the adoration of the Blessed Sacrament)

1901-ம் ஆண்டில் யாழ், புனித மரியாள் பேராலயத்தில் இருக்கத்தோலிக்கர்களான திரு.பிலிப்பஸ், திரு.மோசேஸ், இருவரின் துணை கொண்டு “நற்கருணை ஆராதனை இயக்கத்தை” தொடங்கினார் அடிகள். இப்பக்தி இயக்கத்தின் நோக்கம் பல குடும்பங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி “நற்கருணையில் இருக்கும் இயேசு நாதருக்கு ஒரு மணி நேரம் ஆராதனை செலுத்துவதாகும்.

(ஆ) “குடும்ப வாசக சபை”

(Family Reading Library)

நல்ல கத்தோலிக்க குடும்பங்களை உருவாக்குவதற்காக “குடும்ப வாசக சபை”யைத் தோற்றுவிக்க மார்சலின், ஆசீர்வாதம் போன்ற அடிகளார்க்குத் துணை செய்தார். இவர்கள் குடும்ப வாசக சபை மூலம், மாதந்தோறும் நல்ல அறிவுள்ள குடும்பங்களுக்குப் பயன்தரக்கூடிய சிறிய வெளியீடுகளை வெளியிட்டனர்.³⁹

(இ) திரு இருதய ஆண்டவர் சபை

(Confraternity of the Sacred Heart)

1902 ஆம் ஆண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஊர்காவந்துறையில் துணைப்

பங்குத் தந்தையாக இருந்தபோது, பங்குத் தந்தை "தோறத்" (DA RAT) என்பவரின் ஆதரவுடன் இப்பக்திச் சபையை உருவாக்கினார். இச் சபையைக் கத்தோலிக்கர்களின் சமய ஆர்வத்தையும் பக்தியையும் தூண்டுவதற்காகவே ஆரம்பித்தார்.

(#) உள்நூர் கத்தோலிக்க உண்மை பரப்பும் சபை
(Local Catholic Truth Society)

யாழ்ப்பாணத்தில், 1905 ஆம் ஆண்டு, தைத் திங்கள், கொலின் அடிகளாரின் தலைமையில் "உள்நூர் கத்தோலிக்க உண்மை பரப்பும் சபை" ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் இச்சபையின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இச்சபையில் இருந்து மாசித் திங்கள் 1905 ஆம் ஆண்டிலேயே, முதல் கத்தோலிக்க வெளியீடு வெளி வந்தது 1925 ஆம் ஆண்டு வரையும் 19 கத்தோலிக்க வெளியீடுகள் வெளி வந்திருக்கின்றன. "குடும்ப வாசக சபையிலிருந்து ஏழு (7) வெளியீடுகளையும் இச்சபை வெளியிட்டிருக்கின்றது.³⁰

குறிப்புகள்

1. ஆதி ஆகமம். 4:9
2. ஓக்காஸ். 4:19
3. மத்தேயு. 25:31-46
4. அமுது "நெஞ்சே நினை" யாழ் மறை மாவட்டக் கழகம். யாழ்ப்பாணம் 1975 ப.35.
5. Gnana Prakasar, XXV years of Catholic Progress, Jaffna. 1925, p. 40
6. Gnana Prakasar, *op. cit.*, 40
7. David H. S., *Nallur Swami Gnana Prakasar as a Religious Missionary* (Manuscript p. 4)

முடிவுரை

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஒரு சராசரி மனிதன் அல்லன். அவர் சரித்திரம் படைக்கும் சமயப் பேரறிஞன். ஒடுக்கப்பட்டோர் மத்தியில், ஒலைக்குடிசையில் வாழ்ந்தார். மாட்டு வண்டியில் பயணம் செய்து மறைப்பணி செய்தார். சுவேரியாரைப் போன்று, சின்னப்பரைப் போன்று உயிருக்குப் பலமுறை ஆபத்து வந்தும் தன் சமயப்பணியிலிருந்து விலகாமல் இருந்தார். தான் வசித்த ஒலைக்குடிசைக்குள் மழைத்தூறலிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஒரு கையில் குடையும், மறு கையில் பேனாவையும் பிடித்துக் கொண்டு எழுத்துப் பணியை மேற் கொண்டார். இத்தனை இன்னல்களுக்கிடையே மலைபோல் மறைப்பணியையும், இமயம் போல் இலக்கியப் பணியையும் செய்த ஒருவரை நினைத்து வியந்து போற்றி நிற்கின்றோம். கிறிஸ்தவம் உள்ளவரை, கிறிஸ்தவர்களின் உள்ளத்திலும், தமிழர் உள்ளின் நெஞ்சத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பார் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

8. David *op. cit.* p. 4
9. இயாகப்பர். 2:15
10. மத்தேயு. 25:35-36
11. Joseph Fernando S. *Brief Record of a Crowded Life*, Lord Kitchener Colombo, 1926 p. 6.
12. Stanislaus F. J., *Gnana Prakasar and the Missionary ad paganos Vire Oblate Life*. December Ottawa - 1980. p.263
13. அமுது. *op. cit.*, ப.69
14. அமுது. *op. cit.*, ப.69
15. ஜெகநாதன் "தலைமகள்" புனித மிக்கேல் ஆலய புனிதப் படுத்தல் நினைவு மலர். உரும்பராய் 1978ப.8

16. மதுரநாயகம் ரி.ஏ.ஜே “என் அனுபவம்” சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர். ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு விழாக்குழு. கொழும்பு. 1975. ப.76
17. Stanislaus, *op. cit.*, p. 266
18. Gnann Prakasar, *op. cit.*, p. 42
19. அமுது *op. cit.*, p. 75
20. Gnana Prakasar, *op. cit.*, p. 193
21. Stanislaus, *op. cit.*, p. 266
22. Gnana Prakasar *op. cit.*, p. 46
23. *ib:d*, p. 209
24. *ib:d*,
25. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், “ஆண்டவர் சரித்திரம் முதற் பாகம், புனிதவளனார் அச்சகம், 1938 ப.முன்னுரை
26. ஞானப்பிரகாசர் தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைத் தொகுப்பு 1 கட்டுரை “இலங்கைக் கத்தோலிக்க மிஷனறிமாரும் தமிழும்” ஞானப்பிரகாசர். ஆச்சிரமம். திருநெல்வேலி யாழ்ப்பாணம். 1973.ப.71
27. Joseph Fernando, *op. cit.*, p. 15
28. Stanislaus, *op. cit.*, 268
25. Edmund Pieris ‘Missionary and Scholar’ சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர்.. 1975.ப.15
30. Gnana Prakasar, *op. cit.*, p. 35

